உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-எ] சௌமிய-௵ சித்திரை மீ [பகுதி-௬.

தமிழ்ப்பழஞ்சரிதம்.

———:o:———

(முற்றொடர்ச்சி.)

இதுகாறும் கூறிவந்தவைகளால், தமிழர் ஒருகாலத்தில், இப்பாதகண்டமுழுதும் பரவியிருந்தனரென்பதும், ஆரியர் விந்தியமலையின் வடபாக முழுதும் குடியேறிப்பரவியகாலத்தில், வடக்கிருந்த பூர்வகுடியினராகிய தமிழரிற் பலர், அம்மலையின் தென்பாகத்தே தம் தலைவரின்கீழ் அமைதியுடன் அமர்ந்து ஆரியக்கலப்பின்றி நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்துவந்தனரென்பதும் ஒருவாறுவிளக்கப்பட்டன. இக்கொள்கைகள்வலியுடையனவென்பதை நாம் ஆங்காங்கேகூறிவரும் விஷயங்களும் மெய்ப்பிக்கும். இத்தமிழர் தென்னாடு வந்து தங்கியகாலம் இன்னதென அளவிடல் மிக அருமை. அதனை அளக்கவேண்டுமாயின், நம் சென்னையில் முன் கவர்ணராயும், கலாவல்லவராயுமிருந்த ஸர் கிரான்ட்டப் துரை அவர்கள், "கான்வகேஷன்" பிரசங்கமொன்றில் "தமிழரின் புராதனத்தைநோக்குங்கால், ஆரியர் இங்கே குடியேறியகாலம், க்ஷணநேரத்துக்கு முன்பெற்ற ராய்ட்டர் தந்திச் செய்தியை யொக்கும்" என்று ஆராய்ந்து கூறியதினும் சிறப்பாகக் கூறுதல் முடியாதென்னலாம்.

விந்தியத்தின் தெற்கே வந்தேறிய திராவிடர் ஆரியரது கூட்டரவின்றி வாழ்ந்தமையால், அவரது, பாஷையும் நடையுடை பாவனைகளும் எவ்விதக் கலப்பும் பெறாமல் விளங்கின. தமிழர் தென்னாட்டிற் குடியேறுமுன்பு அந்நாட்டிலே அதன்பழைய குடிகளும் இருந்தன.

*

பழையர், பாணர், வள்ளுவர், பறையர், துடியர், கடம்பர் என்போரே அக்குடியினர். இதனைப், "பாணன் துடியன் பறையன் கடம்பனென், றந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" எனப் புறநானூற்றில் வருதலால் உணர்க. இப்பழங்குடிகளைத் தமக்குத் தாழ்ந்தவராகவே தமிழர் நடத்திவந்தனராயினும், அக்குடிகளிற் சிலரைத் தக்கபடியும், சிலரைத் தம்மேவற்றொழிலோராகவும் வைத்துக்காத்துவந்தனர். அவருட் பழையர் என்போர் மலைநாடுகளில் வசித்தவர். அம்மலைகளிற் றேனெடுத்து அருந்தலும் விற்றலும் இப்பழையரதுதொழிலாகும். இவர்கட்கே சிறந்த தேனெடுத்தற்றொழில் பற்றி, அத்தேனுக்குப் "பழை" என ஓர் பெயருமுண்டாயிற்று. இவர் முற்காலத்தே சிறந்த போர்வீரராக அரசர்பால் அமர்ந்திருந்தனர். பாண்டியன் படைத்தலைவனான பழையன்மாறனென்பானும் இவ்வகுப்பினனே. இப்பழைய வகுப்பினர் இன்றும் தென்னாட்டு மலைப்பிரதேசங்களில் தம்பழைய ஒழுக்கத்துடன் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. பாணவகுப்பினர் ஆடல் பாடல்களாலும் தூதுபோதலாலும் அரசர் முதலியோரை மகிழ்வித்து வந்தனர். அவரிற் பெண்பாலார் விறலியென்று அழைக்கப்படுவர். இவர்களும் அரசர் சமுகத்தில் மதிக்கப்பட்டனர். செந்தமிழரசியாகிய ஔவையாரே இந்தப் பாணவகுப்பைச்சார்ந்தவரெனின், நாம் அவ்வகுப்பினரைப்பற்றி அதிகமாகப்புகழவேண்டுவதென்னை? சுருங்கச்சொல்லின், முற்காலத்துத் தமிழரசரது பெருமதிப்புக்குட்பட்டவர்களில் இப்பாணரை முதன்மைபெற்றவராகச் சொல்லலாம். இவர்களை யடுத்து வள்ளுவரும் அரசரால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். இவர்க்கு முக்கியமாக ஏற்பட்டிருந்த தொழில் அரசனாணையை முரசுகொண்டு அறிவிப்பதேயாம். இனிக்கடம்பர் என்றவரைப்பற்றியவிசேடம் அதிகம் விளங்கிற்றில்லையேனும் இப்பெயர்கொண்ட கூட்டமொன்று 1000-வருஷங்கட்கு முன் மிகவலிமைபெற்றிருந்ததென்று சரித்திரமூலமாக அறிகின்றோம். இதுவன்றியும் அக்கடம்பரிற் பல்லோர் சிறந்தயுத்தவீரராயிருந்து மேற்குக்கரை நாடுகள் சிலவற்றை ஆட்சி புரிந்து வந்ததாகவும் வெளியாகின்றது. இவர்களிலே பறையர் துடியரென்போரே மிக்க தாழ்ந்த வகுப்பினராக எண்ணப்பட்டவர். அஃது அவர்களது இழிந்த ஆசாரம் பற்றிப்போலும்.

இனி, ஆரியக்கலப்பின்றி வாழ்ந்த பழந்தமிழரது வழக்க ஒழுக்கங்களைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வோம். அவர்களுடைய புராதனவழக்கத்தை அவர் வழங்கு மொழியால் சிறிதுதெரிந்துகொள்ளலாம். தமிழர் இரத்தினங்களாலும் உயர்ந்த உலோகங்களாலும் செய்தணியும் காதணிகளுக்கு ஓலை, தோடு, குழை, கொட்டை என இன்றும் வழங்குதல் அவர்கள் பழங்காலத்தில் காதில் அணிந்துவந்தவை, ஓலைகளும் பூவிதழ்களும், தழைகளும், கொட்டைகளுமாகவே யிருந்தன என்பதைக் குறிக்கும். கழுத்தணியைக் கொடியென வழங்கியிருத்தல் தமிழர் ஆதியில் படரும் கொடிகளை அணிந்தவரென்று காட்டும். கைவளைக்குப் பெயராகிய சங்கு என்பது, தமிழர் முற்காலத்தில் கடற்சங்கினை அவ்வாபரணமாக்கி யணிந்ததை விளக்குவதாம். அரைப்பட்டிகைக்கு மணவு எனச் சிறுசங்கின் பெயர் வழங்கலால், அவ்வணி, அச்சங்குகளினால் முற்காலத்தமைந்தவையென்றும். இவ்வணி "அக்குவடம்" என இக்காலத்தும் வழங்குவது. ஆபரணங்களுக்கு வழங்கும் பழந்தமிழ்ப்பெயர்கள், இவ்வாறு தமிழரின் ஆதிசரித்திரத்தைக் குறிப்பிக்கின்றன. இவ்வண்ணமே பழஞ்சொல்லாராய்ச்சியில் தமிழ்ச்சரித்திரம் ஒருவாறு விளங்கத்தக்கதாயினும்,இங்கு அவற்றை விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் அறிஞர் அவற்றை ஆராயவல்லர். இவற்றையன்றித் தமிழ் வழக்கவொழுக்கங்களை யறிதற்கு அவர்கள் அநாதியாகவே கொண்டுவரும் அகப்பொருட் புறப்பொருட்டிணை துறைகள் நமக்கு ஏற்ற கருவிகளென்னலாம். இத்திணை துறைகளிற் சில, ஆரியக்கலப்பிற்குப் பின்னர் உண்டானவையாயினும் பெரும்பாலன தமிழரது பழையவழக்க ஒழுக்கங்களை நன்குணர்த்துவன. ஆரியாசாரங்கட்கும் இவ்வழக்க வொழுக்கங்கட்கும் எவ்வகைத்தொடர்புமில்லை யென்பது, அவ்விரண்டையும் ஒப்ப ஆராய்வார்க்குத் தெளிவாகும். அகத்திணை விஷயங்கள், தமிழ்த்தலைவனுந் தலைவியுந் தம்முட்கூடுகின்ற காலத்தும் கூடியபின்னரும் நிகழும் செய்திகளை யெல்லாம் கூறுவன. புறத்திணை விஷயங்கள், அவையல்லாத தமிழரது அரசியல், போர் முதலிய பல வழக்கங்களை விரித்துரைப்பன. இனித், தமிழர் தாம் ஆதியிற் றென்னாட்டிற்குடியேறித் தங்கியதற்கேற்பக், குறிஞ்சி நிலமக்கள், முல்லைநிலமக்கள், மருதநிலமக்கள், நெய்தனிலமக்கள் என நான்கு பிரிவினராயினர். இப்பூமி முழு

தும் இந்நான்குவகுப்பில் அடங்குதல் கண்டவரும்அத்தன்மைபற்றி
"நானிலம்" என்னும் பெயர்க்குறியை இந்நிலவுலகுக்கு இட்டுவழங்
கினவருந் தமிழரொருவரே. "பாலை" என்பதையுஞ் சேர்த்துப்பிற்
காலத்தார் நிலமைந்தெனக் கொண்டனரேனும், அந்நிலம் முல்லை
யுங்குறிஞ்சியுங் கலந்ததோன்றுதலால், பழந்தமிழர் அதை ஒன்றாகக்
கருதினாரில்லை. முன்னாளில் தமிழர் பூவில் அதிகப்பிரியம் வைத்துப்
போற்றிவந்தவரென்பது அவர்கள் மலைமுதலிய அகத்திணைக்கருப்பொ
ருளை அவ்வந்நிலத்திற் சிறந்த குறிஞ்சி, மருதமுதலியவற்றாலும்;
நிரைகோடல், நிரைமீட்டல் முதலிய புறத்திணைகளை வெட்சி, காந்
தையென்பனவற்றாலும் பூக்களைவைத்தே பெயரிட்டிருத்தலால்
விளங்கும். மேற்கூறிய நிலங்களில் வசித்த தமிழ் மக்களுள், மலை
ப்பிரதேசத்தில் வசித்தவர்க்கு மறவர்இறவுளரென்று பெயர். இவர
து ஊர்கள் குறும்பொறை சிறுகுடி எனும் பெயர்கொண்டு வழங்கு
ம். இவர் வழங்கிய வாத்தியங்கள் தொண்டகப் பறை, வெறியாட்டு
ப்பறை, துடிஎன்பன. அவர்களின் தலைவர்—பொருநன், சிலம்பனெ
ன்றும், தலைவியர்—மறத்தியர்,கொடிச்சியர் எனவும் வழங்கப்படுவர்.
இவரது சிறந்த தொழில்கள், தேனெடுத்தல், கிழங்ககழ்தல், குன்
றமாடுதல், தினைக்கிளி கடிதலென்பன. இவர்கள் உணவுப்பொருளா
கக்கொண்டவை தினையும் மூங்கிலரிசியு முதலியன. இனி,நெய்தனில
த்து ஆண்மக்களுக்குப் பரதர், நுளையர், உமணர் என்றும், பெண்மக்
களுக்குப் பரத்தியர், நுளைச்சியர், உமண்டியர் என்றும் பெயர். இவர்
வசிக்கும் ஊர்கள் பட்டினம், சிறுகுடி, பாக்கம் என வழங்கும். (இப்
பட்டினம் என்னும் வழக்கு இப்போது மசூலிபட்டினம், விசாக
பட்டினம், சென்னபட்டினம், நாகபட்டினம் எனத் திராவிட நா
ட்டுக் கடற்கரை ஊர்கட்கு வழங்குகின்றது.) இவரது தலைவர் து
றைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன் எனப்படுவர். இவர்களது வாத்தி
யம் மீன்கோட்பறை, நாவாய்ப்பறை என்பன; இவர் தொழில்கள்
மீன்விற்றல் உப்புவிற்றல் முதலியன. இனி, மருதநில ஆண் பெண்
மக்கட்கு முறையே உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைசியர் என்று
பெயர். இவர் வசிக்குமிடங்கள் ஊர் பேரூர் என வழங்கும். இவ
ரது உணவு செந்நெல் வெண்ணெல் முதலியன. தொழில் நடுதல்,
களைகட்டல், அரிதல், கடாவிடுதல் முதலியன. அவர் தலைவர், ஊர

ன், மகிணன் எனப்படுவர். இவரது வாத்தியம் மணமுழவு, நெல்லரிக்கிணை யென்பன. இனி, முல்லைநிலமாக்கள் இடையர், ஆயர் எனப் பெயர் பெறுவர். இவரூர் பாடி என வழங்கும். இவருணவு வரகு சாமை, முதிரை என்பன. நிரை மேய்த்தல் முதலியன இவர் தொழில்கள். இவர் தலைவர் மருதத்தலைவர்பெயரே யுடையர். இவர் வாத்தியம் ஏறுகோட்பறை யென்பது.

இந்நான்கு நிலத்துமக்களுள் முதல் மூவரும் தமிழ் நாட்டில் முற்பட்டகாலத்தே வந்தேறியவர்களென்று தெரிகின்றது. முல்லை நிலமாக்கள் பாண்டியன் தென்னாடடைந்த காலத்தே அவருடன் கூடவந்தவரென்று சங்கநூல்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. இதனால் இறுதியிற் கூறப்பட்டவர் சிறிது பிந்தியவரென்று தோற்றும். இவ்வாயர், புராணங்களில் ஆபிரரென்று கூறப்பட்டிருத்தலன்றி, வட இந்தியாவில் இன்றும் "ஆஹிர்" என்று அழைக்கப்படுகின்றனர் என்பர். தென்னாட்டில் இவ்வாறே தமிழ்ப்பழங்குடியினரை வில்லவர் மீனவர் என்னும் பெயர் புனைந்து வழங்குதல்போல, இராஜபுதனத்திலும், கன்னடதேசத்திலும் இப்பெயர்கள் முறையே பில்லர் (Billar) மீனர் (Meanr) என வழங்கப்படுதல் இக்குடியினரது பழங்கால ஒற்றுமையை விளக்குகின்றது. தென்னாட்டிலிருந்த தமிழ்க் குடிகளுடன் காலாந்தரத்தில் வடபாலிருந்து வந்துகலந்த தமிழ்க் குடியினர் பலர். மேற்கூறிய நான்குநிலத்துமக்களில் ஒவ்வொருவர்க்குமுரிய பொது விஷயங்கள் சில ஒத்திருப்பினும், அவ்வவர்க்குள் அவாந்தர பேதங்கள் பலவுமிருந்திருக்கலாம். அவற்றை இப்போது எண்ணுதல் முடியாது. இந்நானிலமக்களில் நாகரீகவளர்ச்சியுடைய மருத நிலமக்களே பெரும்பாலும் தமிழர்க்குத் தலைவராயினர். குறிஞ்சி நிலப்பெண்கள் உருவழகிற்சிறந்தமையால் மருத நிலத்தலைவர்கள் அப்பெண்களைக் கந்தருவமுறைப்படி மணம்புரிவதுண்டு. நெய்தனிலப் பெண்களும் மருதநிலத்தலைவரால் சிறுபான்மை மணம்புரியப்பட்டனர். ஆனால், முல்லை நிலத்தாராகிய ஆயரது பழைய விவாகமுறை வேறு விதமாகும். வலிமையும், கொல்லுமியல்புமுடைய ஆனேறொன்றைப் பலர்முன் வெளிப்படவிடுத்து, அதைத் தழுவிப் பிடித்தானுக்கே மகட்கொடுக்கும் வழக்கம் இவ்வாயர்க்குள்ளே இருந்ததென்று பழைய நூல்களிற் சொல்லப்படு

கின்றது. ஆனேறு தழுவி மணம்புரியும் இவ்வழக்கம் நப்பின்னைப பிராட்டியை மணந்த காலத்து ஆயர்குலபதியாகிய கண்ணபிரானு லுங் கையாளப்பட்டதாகப் புராணகதை வழங்குகின்றது. இவ் வாயரைப் பற்றிய விவாகமுறை இவ்வாறு சொல்லப்படினும், பழங் காலத்தில் வழங்கிய விவாகமுறை கந்தருவவிவாகமே யென்று பழைய இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் குறிப்பிக்கின்றன. இது களவுப்புணர்ச்சி என்று தமிழில் வழங்கும். அஃதாவது—தலை மகனுந் தலைமகளுந்தமியராய் ஒரு பொழிலகத்தெதிர்ப்பட்டு வேட் கைமிகுதியாற் புணர்ந்து பின்கூடிவாழ்வது. ஆரியர் தென்னாட் டிற்புகுந்து கலந்தபின் ஏனையாசாரங்களில் மாறுபாடுநேர்ந்தது போலவே, இக்கந்தருவ முறையும் பிற்காலத்து மாறலாயிற்று. ஆசி ரியர் தொல்காப்பியனார், "மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த காரணம், (ஆரிஷமணச்சடங்கு) கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே" என்னும் சூத்திரத்தில் முத்திறப்பட்ட ஆரியரை மேலோரென்றும், அவ்வா ரியரல்லாத் தமிழ்ப் பூர்வகுடிகளைக் கீழோரென்றுங் கூறி ஆரியர்க்கு விதித்த ஆரிடமணச்சடங்கை அவரல்லாத ஏனையரும் ஓர்காலத் துத் தழுவலாயிற்றென்று கூறுதலால், ஆரியக்கலப்புக்கு முன் கந் தருவமுறையே தமிழராற் கொள்ளப்பட்ட தென்பது நன்குவிளங் கும். * அவ்வாறு கொள்ளப்பட்ட விவாகமுறை, ஆதிக் காலத்தே தமிழருக்குள் மிக ஒழுங்காக நடை பெற்றதென்பதையும், பின்னர், அம்முறையில் "பொய்யும் வழுவுந்தோன்றி" யதனால் ஆரிடமண முறை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தென்பதையும், "பொய்யும் வழு வுந் தோன்றிய பின்ன, ரையர் யாத்தனர் கரண மென்ப" வென்னுங் கற்பியலின் றொடக்கத்திற் றொல்காப்பியனார் குறித்திருக்கின்றார். இக்கற்பியல், விதிமுறையே செய்யப்படும் ஆரிடமணநிகழ்ச்சியைப் பற்றியது. இதனால், இம்மணமுறை ஆரியரால் விதிக்கப்பட்ட

---

* சீவக சிந்தாமணி, பதுமையாரிலம்பகத்தில், "தேவர் பண்ணிய தீந் தொடை யின்சுவை, மேவர் தென்றமிழ் மெய்ப்பொரு ளாதலிற், கோவத் தன்னமென் சீறடிக் கொம்பனாள், பூவர் சோலை புகுவனென் றெண்ணினாள்" (௧௬௫) எனவும், ஷெ சுரமஞ்சரியிலம்பகம் ௬௬-ம் பாட்டில், "இலைபுறங் கண்ட கண்ணி யின்றமி ழியற்கை யின்பம்"எனவும் வருவனவற்றால், தமிழ் மக்கட்கேயுரியது இக்கந்தர்வமுறையான களவுப்புணர்ச்சி யென்பது நன்கு விளங்கும்.

தென்பதும், இதற்கு முன்பு களவியன்முறையே தமிழர்கையாண்டதென்பதும் நன்கு போதரும். இக்களவியன்மணத்தில் வேறு பல செயல்கள் நிகழ்தல் அகத்திணைத்துறைகளால் அறியப்படுகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் இத்துறைகளைப் பற்றியே புலவர்கள் மிகுதியாகப்பாடி வந்தனர். பழைய தமிழ்த்தலைவர்கள் களவியன் முறையிற் குறிஞ்சி நிலப்பெண்களை மணந்துவாழ்ந்த செயல்கள் பல துறைகளாகப் பகுத்துப் பாடப்பட்டு வந்ததோடு, முன்னாளில் அவை பலர்முன்பு நாடகமாக நடித்துங் காண்பிக்கப்பட்டு வந்தன. கோவைகளெல்லாம் முத்தமிழுள் நாடகப்பகுதியின்பாற் பட்டதென்று கூறப்படுதல் காண்க. நாடகங்களும் கூத்துக்களும் ஒரு தேசத்தின் வழக்கத்தை யொட்டியே நடைபெறுமென்பது திண்ணம். இப்போதுள்ள அகப்பொருளிலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் தமிழரது ஆதிவாழ்க்கை முறைகளைக் குறிப்பிக்கின்றனவேனும், அந்நூல்களெல்லாம் ஆரியக்கலப்புக்குப் பின்பெழுந்தவையாதலால் ஆரியாசாரங்களும் அவற்றிற் புகுந்துவிட்டன. ஆதலால், பழந்தமிழரது ஏனை வழக்கங்கள் இன்னின்னவையென்று சிலசெய்திகள் அறியப்படுகின்றனவேயன்றிப் பெரும்பாலவும் ஐயத்திற்கிடமாகின்றன. (தொடரும்)

பொ. பாண்டித்துரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

தனிச்செய்யுட்கோவை.

ஈட்டு புகழ்நந்தி பாணநீ யெங்கையர்தம்
வீட்டிருந்து பாட விடியளவும்—காட்டிலழும்
பேயென்று என்னை பிறர்நரியென் றார்தோழி
நாயென்றாள் நீயென்றேன் நான். (க)

இச்செய்யுள், பாணன் தலைவனைக் காதற்பரத்தையிடஞ் சேர்த்ததால் உண்டாய வெகுளிகொண்டு தலைவி பாணனைப் பார்த்துக் கூறியது.

புள்ளலம்பு தார்க்கண்டன் பூம்புகார் வாழ்களியேம்
கள்ளலம்பு கள்ளுண்பேம் சோர்வறியேம்—உள்ளபடி
சொல்லவா வாலி திரௌபதையை மூக்கரிந்த
தல்லவா மாபா ரதம். (உ)

இது கள்ளை உண்ணினும் தான் சோர்வுபடுத லிலனாகத் தற்புகழ்ச்சிசெய்து மயங்கிக்கூறியது.

ககரம் பிறந்தசொல் லான்கரு மாணிக்கன் கப்பல்வெற்பி
னுகரம் படைத்திருந் தோமில்லையே யுன்னைப் பெற்றபின்பு
வகரம் பிடித்தும்வந் தாரில்லையே யென்ன மாயஞ்செய்தா
யகர விகாரந் தனமாக்கி வைத்த வருமகவே. (ங)

இச்செய்யுள், பாலனைப்பழித்தற்றுறை.

ககரமென்பது தமிழ் எண்ணில் ஒன்றைக் குறிக்குமாதலால், ஒன்றேயன்றி மாறுபா டவன் சொல்லிலில்லையென்பதை விளக்கி நின்றது. உகரம் படைத்திருந்தோமில்லை - இரண்டுபட்டிருந்ததில்லை. (உகரம் எண்ணில் இரண்டு) வகரம் பிடித்து - காலைப்பிடித்து. (வகரம் எண்ணிற் கால்.) அகர விகாரந்தனமாக்கி - நாலும் தனம்; அல்லது, அரையை யெட்டியதனம். (அகரவிகாரம் - எட்டரை.)

முன்னவனைப் பாம்பிரவி கொடுநரகிற் புகுதுமென மொழியும்வேத
மன்னவனைச் சிறுகாலோ திமம்பழனஞ் சேண்கயிலை யடைவானேனுங்
கன்னல்வளஞ் செறிந்தோங்கு மாடானைப் பதியில்வளர் கருத்தன்பேரை
யின்னிலத்திற் கீர்த்திநெல்லி தரித்திடுமோ வென்றுமடி யேற்குத்தானே.()

பாம்பு - பணி, இரவி - ஆதவன், பாம்பிரவி - பணியாதவன். சிறுகால் - வந்து, ஓதிமம் - அன்னம், பழனம் - செய், சேண்-வான். சிறுகா லோதிமம்பழனஞ் சேண் - வந்தனஞ்செய்வான். கீர்த்தி - இசை, நெல்லி - ஆமலகம். கீர்த்திநெல்லி தரித்திடுமோ - இசையாமல் அகம் தரித்திடுமோ.

(இன்னும் வரும்.)

பொ. பாண்டித்துரை.

"இயல்வது கரவேல்."

(முற்றொடர்ச்சி.)

இனிக்; கரவேல் என்பது, கரத்தல் புதைத்துவைத்தல் அல்லது மறைத்துவைத்தல். 'மறைவும் புதைவுங் கரவெனப்படுமே.' இஃதுரைச்சூத்திரம். பொருட்குப் புதைத்தலு மறைத்தலும், ஏனையவற்றிற்கு மறைத்தலொன்றுமேயாம். புதைத்தற்குச் சொல்லுங்கால் தனக்கும் பிறர்க்குமென விருவகைப்படும். தனக்கென்பதைத் தான்றுய்த்தற்கேற்றபொருளைத் துய்க்காது கரத்தலெனவும், பிறர்க்கென்பதை ஈதற்கேற்றபொருளை அல்லது ஈதற்குக்கூடியதைக் கரத்தலெனவுங் கொள்க. எனவே இவ்விருவகையினு மியல்வது கரவேலென்பது பெறப்படும். இதனைத் 'துய்த்துக் கழியான் றுறவோர்க்கொன் றீகலான் வைத்துக்கழியு மடவோனை—வைத்தபொருளு நகும்—அருளு நகும்.' எனப் பிறருங் கூறுமாறு காண்க. இதில் துய்த்தல்-தானனுபவித்தல். வைத்தல்-புதைத்துவைத்தல். இவர் அறிவும் அருளுமிலாரென்பதாம். எனவே தானனுபவித்தலும் அறமென்பதாயிற்று; உடலோடு கூடியவழி யல்லது அறஞ்செய்ய வியலாமையி னவ்வுடலை நிலைபெறுத்தற்கு உண்டிமுதலிய அனுபவமும் வேண்டப்படுதலாலென்க இனி, மறைத்தற்குச் சொல்லுங்காற் பிறர்க்குப் பொருளீதலை மறைத்தலும், உண்மையை மறைத்தலுமெனப் பலதிறப்படுமாறு கரத்தலைக்காண்க. இவையிற்றிற்கியைய வியல்வதென்பதற்குப் பொருந்திய அல்லது இசைந்த வொன்றையெனப் பொருள்கொள்க. எவ்வாற்றானு மியல்வது கரவாமை வேண்டுமென்பதாம். இனிக்; கரவென்பது ஏமாற்றலென்னும் பொருட்டாயொளித்தலென்பதுமாம். இதனை 'ஒள்ளிது ணுணர்வு மின்னே யுன்னையா ரொளிக்கு மீட்டார்' எனக் கம்பர் கூறுமாறுணர்க. ஆயின், இயல்வதென்பதனோடு மூன்றனுருபொன்றுங்கூட்டி உனக்குள்ள வன்மையால் அல்லது ஒண்மையால் ஒருவரைக் கள்ளஞ்செய்து மேம்பட நினையாதேயெனப் பொருள்கொள்க. இனிக், கரவென்பதனைப் பிறர்க்குத் தீங்கெய்துமாறின்றியு முனக்குத்தீங்கெய்துமாறு மறைத்துவைத்தலென்னும் பொருளில்வைத்துக் கூறலுமொன்று.

இது காமநோய்கொண்ட தலைவனுந் தலைவியுந் தாமுற்ற காமநோயைப் பாங்கற்குந் தோழிக்கு நாணுடைமையி னுணர்த்தாதிருக்கையும், அதன்பாற்படும் வேறுநோய்கொண்டார் உலகம் பழிக்குமென்றெண்ணித் தாமுற்றநோயை மருத்துவற்குணர்த்தாமையும், குடியோம்புங் கிழவனுங் கிழத்தியுங் குடும்பநலத்தின்பொருட்டுச் செய்யத்தகும் அல்லது ஒருவர்க்கொருவருசாவத்தகு நற்கருமங்களையல்லது நல்லாலோசனையை மறைத்துவைக்கையும், வினைஞர்தாந் தொழில்செயுமுறையி னறிதற்பாலவாகிய வையங்களைத் தம்மையொத்தார் அல்லது தம்மின்வல்ல வினைஞர்பாலுசாவாது மறைத்திருக்கையும், மாணாக்கன் றனக்குநிகழுஞ் சங்கை தன்னோடொத்த மாணவர்க்குத் தெரியின் இகழ்வுண்டாமென்றுகருதி யன்னோரையும் ஆசிரியனையுமுசாவாது பொதிந்துவைத்தலுமெனப் பலவகைப்படும். இவற்றிற்கேற்ப வியல்வதென்பதனை எத்துணையளவானுணர்த்தினோ லேதமின்றி நன்மை பெய்துமெனத்தெரியுமோ அத்துணையளவிற் பொருந்துமாறென்று பொருள்கொள்க. இன்னவாறு கரவற்கவென்பதாம். கரக்குமேற் காரியங்கெட்டுத் தனக்கேதீங்கெய்தும். இவற்றுட் காமநோய்கொண்ட தலைவனுந் தலைவியுந் தாமுற்ற காமநோயைப் பாங்கற்குந் தோழிக்குங் கரப்பரேல் அந்நோயிருவர்க்கும் புலப்படாமையாற் பிரிவுநீண்டுப்புணர்ச்சியெய்தாது மனத்துயருறுவர். தலைவனிருக்க; தலைவி தான்றனக்குற்ற காமநோயைத் 'தாமுறு காமத்தன்மை தாங்களே யுரைப்பதென்ப, தாமெனலாவதன்றோ லருங்குல மகளிர்க்கம்மா' வென்பதுபோலப் பிறர்க்குணர்த்தல் பழுதாமன்றோவெனின்; சேட்படுக்கப்பட்டுக் கழிபெருங் காமமுழந்தார்க்குக் 'காமமுழந்து வருந்தினார்க்கேம, மடலல்ல தில்லைபிற' வென்பதனா னாணந்துறக்கப்படுதலானும், நாணுள்வழியு மந்நோயைக் குறிப்பானுணர்த்தன் மரபாதலானும், கூட்டமெய்துதற்கு அது வேண்டியிருத்தலானும், அச்செய்யுள் தனதியல்பைக்கரந்து கூறும் அரக்கிகூற்றுமாதலானும், கரந்துகூறும் அக்கூற்றும் உலகின் மகளிர்க்குப் பொருந்துமாயினுந் தலைவன்மாட்டு நேர்நின்றுமொழிதற்கண் அமையவேண்டுதலாற் பாங்கனிடத்துந் தோழிகளிடத்துங் குறிப்பானுணர்த்துதல் பழுதாகாதென்க. மற்றவையு மிவ்வாறேயேற்ப விரித்துக்காண்க. விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி; இயல்வது கரவேலென்பது ஈயென்னும் பொருட்டென்க. ஆயினீகவென்னாது கரவேலென்றதெற்றிற்கெனின்; ஈவார் சிலர், கரப்பார் பலரே. பலர்க்கேயன்றிச் சிலர்பொருட்டாக வொன்றைச்சொல்லுமாறில்லை; அன்றி ஈகையுடையார்க்குச் சொல்லவும்வேண்டா. அஃதிலாத பலர்பொருட்டே யிதுசொல்லப் புகுந்ததாகலின் அவர்தஞ்செயலை மறுத்தபடியாமென்க. அதுபற்றியே இயலுவதீகவெனச் சூத்திரிக்கச்சொல் லியைபிருந்தும் அங்ஙனமின்றி யியல்வது கரவேலென வெதிர்மறையை மறுத்தன்முகத்தானீதலையுணர்த்தினாரென்பது காண்க. அல்லதூஉம் உலகம் பொருண்மயக்குடையதாகலானும், பொருளின் மயங்கியவழிச் சுயநன்மையே கவனிக்கப்படுதலானும், சுயநன்மையிற் கவனம்பற்றியவழிப் பொருளழிவுக்கஞ்ச வருதலானும், அவ்வச்சத்தாற் கரத்தலெய்துமாகலானும், கரத்தலை மறுத்தால் ஈகையுணர்ச்சி தானே யமையுமாகலானும், அஃதமைந்தவழியும் எத்துணையானீவதென்னு மைய நிகழுமாகலின், அவ்வைய நீக்குதற்பொருட்டு இயல்வது எனவும், ஈதற்பொருட்டுக் கரவேலெனவுஞ் சொற்களியைத்து எத்துணையானுமீக வென்பார் இயல்வது கரவேலெனக் கூறினாரெனலும் பொருந்துமென்க. அன்றி, நீதிநூலுடையாரெல்லாம் மக்களை யறநெறியினிறுத்தற்பொருட்டு மறநெறியின் விலக்குதலையே பெரிதுங்கூறுதன் மரபு. இது கருதியன்றே பின் 'ஈவது விலக்கேல்' 'ஊக்கமது கைவிடேல்' முதலாக வெதிர்மறையை மறுத்தன்முகத்தாற் சூத்திரித்து அறத்தினிறுத்துமாறும், ஈகைகூறிய திருவள்ளுவருள்ளிட்ட மற்றையாசிரியரெல்லாம் ஈகைகூறி ஈயாமையும் உடன்கூறுமாறும், ஈகைகூறிய வதிகாரத்திற் கரத்தலிற்கேடுங் கரவாமையினலமுங் கூறியவாறும், 'கற்கக் கசடறக் கற்பவை'யென விலக்கு முற்கூறிப் பின், 'நிற்கவதற்குத்தக' வென விதிகூறியதூஉம், இன்னாமையே கூறு நாற்ப தெழுந்ததூஉம், அதுபோன்ற பலநூல்கள் பிறந்தவாறும், 'அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை' என்னுங் குறளுட் பரிமேலழகர் 'விலக்கிய தொழிதலுஞ் செய்தலோடொக்கு மாதலிற் கொல்லாமை அறவினையாயிற்று' என்றவாறும், 'அருங்கேடனென்பதறிக மருங்கோடித், தீவினை செய்யா னெனின்' என்று குறள் கூறுமாறும்; அறியாமை மறையவே யறிவு பிறப்பதும், அறியாமையை

ப்போக்க ஆசிரியனமைந்தபடியுங் கண்டுதெளிக. பிரதியோகி நியோகியோடே ஒக்குமென்பதே கருத்து' என்றார் பிரயோக விவேகமுடையாரும். அற்றேல்; பின்னையறத்தை யுடன்பாட்டிற் கூறவுங் காண்கின்றேமே? யென்னெனின்; மறநெறி நின்றாரை யந்நெறியின் விலக்கவே அன்னோர் மறநெறியின்மாறுபட்டுச் சிறந்ததோர்நெறியிதுவெனத் தெளிந்துகோடற் பொருட்டென்க. எனவே அறநெறி வேறு மறநெறிவேறு என்பதும், மறநெறி நீக்கமே அறநெறியனைத்துமன்று பலவகைப்பட்ட அறநெறிகளுள் அதுவுமொன்றென்பதும் பெறப்படும்; மறநெறி நீக்கமொன்றே யறநெறியாயிடின் வேறுபல அறங்கள் வேண்டப்படாவாகலின். மறநெறியிற் றவிர்ந்தான் அறநெறியி னுடன்பற்றும். அறநெறி யுணர்ந்தாரன்றே யந்நெறியில் நிற்பார், அன்னோர்க்கதனை யுணர்த்துத லெற்றிற் கெனின்; அறநெறியுணரா மறநெறிமாந்தர்க்கே யறங்கூறுவதன்றி யறநெறியாளர்க்கன்றென்க. நிற்க; 'விலக்கிய தொழிதலும் விதித்தது செய்தலைக் கிளக்குமென் றறிவர் கிளந்தன ருரையே' 'வடநூலாரும் வழங்குவரதுவே' இவை யுரைச்சூத்திரம்.

இனி; இயல்வது கரவேல் எனப்பாடமோதி யுனக்குள்ள தன்மையினொளியாதே யென்பதும் பொருந்தும். இயல்பதென்பதில் இயல்பு மக்கட்டன்மை, ஆண்டன்மை யெனவும்படும். அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. ஆண்டன்மை வீரத்தின் வழாமையும், கருணையின் மறுமையும், ஒழுக்கமுடைமையும், நாணின்மையும், வினைத்திட்பமு முதலாயின. 'ஒழுக்காவுரனு மறக்கா வருளும், ஒழுக்கமு நாணி னுறுதியு மென்றிவை, யாண்டன் மைச்செய லாகுந்தானே' இஃதுரைச்சூத்திரம். இஃதச் சாதிதருமமென்ப. மகளிர்க்குநாணமடமச்சம் பயிர்ப்புப்போல. இவ்வியல்பனைத்துங் கரவேலெனவே மக்கட்டன்மை யுடையனாயிரு வென்பதுபெற்றாம். ஈண்டுக் கரவேலென்பது மறுமைப் பொருட்டென்க. கரவு ஒன்று மற்றொன்றுபாறுதலுமாம். அவ்வகைட்டவே பொருட்கேட்டுக்கும் பொருந்தும். இயல்பது சாதியொருமை. இரப்பார்க்கு இல்லையெனலும் ஆண்டன்மைக் கிழுக்கென்பர். ஈயென்றிரப்பார் ஆண்டன்மை யிழந்தாரென இரவச்சங்கூறுநிற்கும். இரப்பா ராண்டன்மை யிழந்தாரென

வே ஈவாரஃதுடையராயினர். 'ஈவா ராணிய லெய்தியராவர்' 'இரப் பாரதனை யிழந்தன ரென்பர்' இஃதுரைச் சூத்திரம். சிறப்புப்பற்றி யாடவர்க்குக் கூறுமாயினும் இனம்பற்றி மகளிர்க்கு மொக்குமெ ன்க. பெண்ணியலென்று கூறுமாறுங் காண்க. தலைமைபற்றிப் பெரும்பாலும் ஒழுக்கங்களெல்லாம் அரசர்மேலேற்றிக் கூறுமாறு போல, அவ்வுடைமையை யிழத்தலே ஈண்டுக் கரத்தலென்பது. 'சிற்றறஞ்செய்தார் தலைப்படுவர்' என்ப. தலைப்படுதல் ஆண்டன் மை பெறுதல். இனி இயல்பென்பதனைப் பண்டுதொட்டு வரூஉம் பழக்கமெனவும், மரபெனவும், வழக்கெனவுங் கொளலும் பொருந் தும். இவ்வாறு வருவதனை வடநூலார் சகஜம் என்ப. சகஜம் பொ ருளொடும் பிறந்து யாண்டும் பிரிவின்றி யுடனிகழ்வது; தீயிற் சூடு போல. எனவே நெஞ்சினியல்பு மேற்கூறிய செய்தியனைத்து மென்ப தாயிற்று. இதற்கியையக் கரவேலென்பதனை மறுதேயெனக்கொள்க. பண்டுதொட்டு வரூஉம் பழக்கமுதலியன ஆன்றோரா னியமிக்கப்ப ட்ட வொழுக்கநெறிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகுஞ் செயலென்பது. புராணமென்பது மது. ஒருவன் அல்லது ஒரு கூட்டந்தொடங்கிய செயல் தீதாயின் ஆன்றோரானும் அன்னோரான் முற்கூறிய நூலா னும், அரசரானும் அது அப்பொழுதே கண்டித்தொழிக்கப்படுதலா னும், புகழையும் பயனையுந் தருதலின் நன்றாயின வழிமுறையிற் பின்பற்றப்படுதலானும் பண்டுதொட்டு வரூஉம் பழக்கமெல்லாந் தகுதியெனப்படூஉ மியல்பாமென்க. இவ்வியல்பு நெஞ்சினியல்புஞ் சொல்லினியல்பும் பிறவுமெனப் பலவகைப்படும். ஈண்டு நெஞ்சினி யல்பென்பது உள்ளத்திற் கள்ளமில்லாமை. அகத்தூய்மை யென்ப தாம். அகத்தூய்மையின் மறுதேயென்பது. அகத்தூய்மையிற் கர ப்பாவது உள்ளத்தினொன்று கிடக்கச் சுயநலங்கருதிப் புறம்பாடு குறித்தும் அதனை வேறுருவகையான் வெளியிடுகை. மெய்ந்நூற் பொருளை யுணராதானொருவன் நல்லாசிரியன்பாற்சென்று வழிபாடு செய்தலின்றி அறிவினைப்போல இதற்கு நீவிர் யாதுபொருள் கொண்டீரெனக் கரவானுசாவி யவ்வகையேவரும் பொருளுணர்ந்து கோடல் உள்ளத்தாற் கள்ளமுடைமையாம். இதனை "எள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன்றுங், கள்ளாமை காக்க தன் னெஞ்சு" என்புழி 'மெய்ந்நூற் பொருளையேனும் ஆசிரிய

ஃன வழிபட்டன்றி வஞ்சித்துக் கொள்ளி னதுவுங் களவா மென்
பார் 'எனைத்தொன்றுங் கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சென்றார்'
என்று பரிமேலழகர் உரைவிரித்தவாறு கண்டுதெளிக. இனி;
'யாண்டுத் தீயுண்டு ஆண்டுப் புகையுண்டு' 'எஞ்ஞான் றுளமிரு
ளஞ்ஞான் றுளதே' 'நெல்லுக்குமியுண்டு' 'புல்லிதழ் பூவிற்குமு
ண்டே' யென்பனபோல நல்லன வுள்ளுழி யெல்லாம் அல்லனவு
முளவாமன்றே, யங்ஙனமாக நெஞ்சினியல்பிற் கள்ளமு முளவாத
லொக்குமே, கள்ளமில்லாமை நெஞ்சினியல் பென்ற தென்னையெ
னின்; இயல்பு மக்கட்டன்மையெனவும், அதுதான் வீரத்தின் வழா
மையுங், கருணையின் மறுமையும், நாணின்மையும், ஒழுக்கமுடை
மையும் வினைத்திட்பமு முதலியன வெனவு முற்கூறினும். ஆகவே
இயல்பென்பது மக்களுயிர்க்கு உறுதிபயக்கு நற்செய்தியாகலானுந்,
தீயிற்புகை முதலாயினவற்றுட் புகை முதலாயின வெறுக்கப்படு
பொருள்களாகலானும், அவைதாம் உடனமைந்திருப்பினுந் தீமுதலி
யனவே சிறந்து போற்றப்படுதலானும், அவற்றுண் மற்றவை யட
ங்கி யமைதலானும் அவைபோன்ற சிறப்புப்பற்றி ஈண்டு நெஞ்சி
னியல் பென்றது நற்செய்தியே யாமெனக் கொள்க. இது கருதி
யன்றே இவ்வாசிரியர் மற்றோர் நூலுள் 'நெஞ்சிற் கரவுடையார் தம்
மைக் கரப்பர் கரவார், கரவிலாநெஞ்சத்தவர்' என நெஞ்சினியல்
பைக் கூறினர். நெஞ்சம் ஈண்டு அதனியல்பை யுணர்த்திற்று. கர
ப்ப ரென்றதனால் அவ்வியல்பு நற்செய்தியாயிற்று. நெஞ்சிற் கரவு-
நெஞ்சினிபல்பன்று. அதுபற்றியே கரவுடைமை யென்றார். 'நஞ்
சுடைமை தானறிந்து நாகங்கரந்துறையும்' எனவுதாரணங் கூறு
முகத்தானும் அவ்வுடைமையை இயல்பிற்குப் புறம்பாக்கியவாறும்,
கரவிலார்க்கு 'அஞ்சாப்புறங்கிடக்கு நீர்ப்பாம்பு' எனவுதாரணங்
கூறுமுகத்தாற் கரவிலா நெஞ்சம் நற்செய்தியையே இயல்பாகக்
கொண்டதென விளக்கியவாறுங் கண்டுதெளிக. அற்றாக; இயல்பெ
ன்பது இயற்கையின்பாற்பட்டு ஒருவற்குப் பண்டுதொட்டு வரூஉம்
பழக்கங்களுட் டீயனவு முளவெனப்படும். அவை ஆண்டன்மைக்
கிலக்காவன. செப்பிற் களிம்புபோல. களிம்பொழிந்தவழிச் செ
ம்பு தங்கமாவதுபோலத் தீயனதவிர்கவே நல்லனவாகிய ஆண்
டன்மைப் பகுதியெல்லாங் கொள்ளப்படுமென்க. இனிச்; சொல்லி

னியல்பென்பது மெய்யுடைமை, உண்மையை ஒளியாமற் பேசுக வென்பதாம். எனவே அறிவுடையோரால் புகழப்படுஞ் சொல்லி யல்பை அஃதாவது சொல்லினுறுகு நல்லொழுக்கத்தை யாதோர் பயன்குறித்தேனும் வேறுபடுத்திச்செல்லற்கவென்பது பெறப்படும். பிறவுமன்ன. விரிக்கிற்பெருகும். இனி; இயல்பு நல்லொழுக்கமு மாம். 'இயல்பாகு நோன்பிற்கு' என்றார் பிறரும். நோன்பு-சீலம். நல்லொழுக்கமுடைமை கரத்தலாற்கெடும். வேறு எத்துணை நல் லொழுக்க முடையாரேனுங் கரவொன்று முடையராயின் மற்றை யொழுக்கங்களெல்லாம் இலவாய் முடியும். ஆகவே கரவின்மையே நல்லொழுக்கங்களு ளெல்லாந் தலையென்பது பெறப்படும். இதனை 'இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான், முயல்வாரு ளெல் லாந் தலை' என்பதனு னுணர்க. இயல்பு, பழக்கம், மரபு, வழக்கு, ஒழுக்கம், விதி, இயற்கை, இயல் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. 'இயல் பே பழக்கம் மரபு வழக்கம், இயற்கை யொழுக்க மியல்விதி யென்ப' இஃதுரைச் சூத்திரம்.

இனி; இயலது கரவேல் எனப் பாடமோதுதலும் ஒன்று. அஃ தேல்; இயல், தகுதி, தன்மை, இலக்கணம், ஒழுக்கம், நன்மை, அழகு, ஒண்மை முதலியவாகப் பலதிறப்படும், 'இயலே தகுதி யொ முக்க மிலக்கணம், மயறரு மழகொளி தன்மை நன்மை, யெனப்பல வாகுமா றெண்ணுவர் புலவர்' இஃதுரைச் சூத்திரம். இவை தம்மு ளுஞ் சிறு சிறு வேறுபாடுண்டு. ஈண்டும் அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. இவையெல்லாவற்றானுங் கரவேலென்பது. கரத்தல் ஈண்டு மாறுபடுதல். இவற்றுட் டகுதியென்பது ஈண்டு நடுவுநிலைமை. நடுவு நிலைமை, செப்பம், செம்மை, சமன் என்பன ஒருபொருட்கிளவி. நடுவு நிலைமைக்கு எதிர்மறை கரவு, சாய்வு, கோடு, வளைவு என்பன. 'தகுதி நடுநிலை செப்பஞ் செம்மை, சமமென மொழிப சால்புணர்ந் தோரே' 'அதுவே, கரவே சாய்வே கோடே வளைவே, யெனவே பலவெதிர்மறையுரைபெறுமே' இவை யுரைச்சூத்திரம். எனவே தகு தியெனப்படும் நடுவுநிலைமை முதலியவற்றிற் கரவாமை, சாயாமை, கோடாமை, வளையாமை முதலிய வேண்டுமென்பதாம். இத்தகுதி நெஞ்சினிகழ்வதுஞ் சொல்லினிகழ்வதுஞ் செயலினிகழ்வதுமென

மூவகையாம். ஆக்வே மூன்று கரணங்களானும் ஒருவன் நடுநி யுடையனாதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். இதனை 'நெஞ்சத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கணி' எனவும், 'சொற்கோட்டமில்லது செப் பம்' எனவும், 'தகுதி யெனவொன்று நன்றே பகுதியாற், பாற்பட் டொழுகப்பெறின்' எனவும் பிறர் கூறுமாறு காண்க. சொல்லினாற் செப்பம் பேசி நெஞ்சிற் கரவுடையரா யிருத்தலுங் கூடாதென்பார். 'சொற்கோட்டமில்லது செப்பமொருதலையா, வுட்கோட்ட மின்மை பெறின்' என்றார். ஆகவே மூன்று கரணங்களுந் தம்முளொத்துக் கரவாதிருத்தல் வேண்டுமென்பது பெற்றாம். விரிக்கிற் பெருகும். தன்மை ஆண்டன்மை பெண்டன்மை யென்பது. 'பெண்ணியலா ரெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்' என்பதில் பெண்ணியல் பெ ண்டன்மையாம். இதன் வரலாறு முற்சொல்லப்பட்டது. இனி; இலக்கணம் எழுத்துமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஐந்துமாம். ஈண்டுக் கரத்தன் மயக்கமாம். இனி; ஒழுக்கங், கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை முதலியவற்றைக் கடைப்பிடித்தொழுகு நடை. இவற்றைக் கரத்தலாவது இவை தம்மிடத்து உள்ளனபோ லக்காட்டி நெஞ்சில் அவையிலராதல். அஃது 'கொல்லாமை மறைந் தொழுகு மமண் சமயங்குறுகினார்' என்பதனானுணர்க. ஏனையவற் றிற்கு மேற்கோள் கண்டுழிக் காண்க. இனி நன்மைசெய்யத்தகு நற்செய்தி. அஃது 'இயல்வாய்ப்பச் செய்தவை நாடாச் சிறப்புடை மை' எனவும். 'இழுக்கானியனெறி யாசாண்டு வெல்வான்' எனவும் வருவனவற்றானுணர்க. இனி; அழகு உடலழகுஞ் செயலழகுமென விருவகைப்பட்டு முறையே சாயல் நலம் என இருபெயருங் கொள் ளுமென்க. இவற்றுள் உடலழகு 'அசையியற் குண்டாண்டோரே ஏர்' எனவும் 'சாயலுநாணு மவர்கொண்டார்' எனவும் வருவனவற் றுற் கண்டுகொள்க. சாயலு நாணு மவர்கொண்டார் என்பதனாற் கர த்தலு முடன்பெற்றாம். பொலிவழிந்திருந்தா ளென்பது. எனவே தன்றோணலத்தை யவன்றுய்த்தலிலனாக மற்றியாவர்க்கே கொல் இச்சாயல் என அதனைப்பேணாதொழிந்தனள்.

(தொடரும்)

கோ. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய ஏட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

(௬௫௨) கருங்குவளை மலர்களையுடைய வயல்செறிந்த தமிழ் நாடு பழியையொடும்படி பரந்தமானமில்லாத அமணென்கின்ற வலிய இருள்போய்மாள்வதற்கு இயைந்தபேரொளிப்பரப்பால் அண்ட மெல்லாவற்றையும் கொண்ட ஒப்பற்ற அழகிய ஞானதீபமெழுந்து வருவதுபோல.

(௬௫௩) கழுத்திடுகயிற்றையுடைய வெற்றிபொருந்திய டாணைப்படையையுடைய பாண்டியர்களுடைய தமிழ்நாடுசெய்த தவப்பயன்விளங்கச் சைவவழிதழைத்தோங்க உரைக்கப்படும் திருநாமங்கள் பலவற்றையும் ஊதுகின்ற முத்துச்சின்னங்கள் பரசமயகோளரிவந்தாரென்று ஊத.

(௬௫௬) பிரமன் வழிபடுஞ் சீகாழியிலவதரித்த.

(௬௮௮) வந்த பார்ப்பனப் புதல்வனை நாம் பலாத்காரஞ் செய்து போக்குதல் புத்தியன்று; அச்சிறிய பார்ப்பனப்புதல்வன் இருக்கும் மடத்தில் கொடிய அக்கினிபற்ற மந்திரத்தொழிலால் உண்டாக்கினால்.

(௭௦௩) என்பொருட்டவர் செய்த தீங்காயினும், சிவனடியாருக்கெய்துமோ என்று, பின்னருமச்சம் முன்புபொருந்தப் பின்னர் கோபம்பொருந்தத் திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் அரசன் காக்கும் மெய்ம்முறை வழுவென்று.

(௭௦௫) சிவபத்தியிற்சிறந்த பாண்டிமாதேவியாருடைய அழகொடுபொருந்திய பெருமைதங்கிய திருமங்கலியத்தைக் காத்தல்

வேண்டினமையாலும், குலச்சிறை நாயனாருடைய அன்பினாலும், அரசன்மாட்டு டபராதமுறுதலாலும், திரும்பச் சைவசமயத்துட்புகும்விதி புண்மையாலும்.

(எ0௯) திருமடப்புறத்தின் பக்கத்தே தீதின்மையால் மனந்தெளிந்து.

(எ௧௧) அரசனுக்கு உடம்புநடுங்க வெதுப்புகின்ற வெம்மையானது காந்துகின்ற கொடிய அக்கினியைப்போல உடம்பு முழுதையுங் கவர்ந்துபோய் மாளிகைப்புறத்தின் நின்றார்களும் புலர்ந்து தீந்துபோமாறு.

(எ௧௨) அறிவும் ஆன்மாவும் ஒழிவதற்காக ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்க, சமீபத்திலணைந்தோர் அருகே தூரத்திலகல, வாழை இளங்குருத்தோடு தளிரைப் பக்கத்திலே கொண்டுவந்தாலும் சுருங்கி அவை நுண்ணியதுகளாக.

(எ௧௩) வந்த வியாதியின் மூலவழியை அறியாது தங்களுடைய தேவர் அருளிய நூலினுட்சொல்லப்படும் மந்திரங்கொண்டு.

(எ௧௬) இருளான குற்றம்பொருந்திய உடம்பையுடைய தீயோர்கள்.

(எ௧௮) இதன்கொடுமை இந்த வஞ்சகர் முப்புரங்களையுமழித்த சிவபிரானுடைய அன்பர் மாட்டே செய்த தீங்காம், அது அரசன் மாட்டே முதிர்ந்தது.

(எ௨0) உடம்பும் மனமும் அழுக்குக்கழுவுதல்செய்யார் செய்யும் மாயமும்.

(எ௨௧) பாண்டியனுடைய செவியினூடே மெய்யுணர்வைத் தருவோர் கூற, திருஞானசம்பந்தரென்கின்ற நாமமாகிய மந்திரமும்.

(எ௨௩) விரகுண்டேல் - அவரை அழைத்ததற்கு உபாயம் உண்டானால், அழையுமென்று கூற, அன்றைக்கவர் மகிழ்ச்சிபொங்கி ஆர்வத்தோடு அணையை அலைத்துச்சென்ற நீர்வெள்ளம்போலும்.

(எஉ௰) ஞானத்தினுருகிய உருவை, நான்குவேதங்களினைப் பற்றுந்துணையை, ஆகாயத்தின் மீதன்றிப் பூமியில் வளர்கின்ற இளம் பிறையை, தேன்விளங்குகின்ற கொன்றை மலரையணிந்த சிவபிரானுடைய கீர்த்தியைத் தொடுக்கும் ஏழிசையின் பிறப்பிடத்தை.

(எ௩௧) தேற்றவுஞ்சூழன்று தெளியாதவர்களைப் பார்த்துச் சிறப்பைத்தந்து அருட் செல்வத்தையுடையீரே உங்கள் மாட்டுத் தீதுளதோ என்று வினவ.

(எ௩௨) திருமேனிக்கு அது அடாது என்று.

(எ௩௩) கொடுந் தொழிலையுடைய சமணராகிய கீழ்மக்கள் உண்டாக்கவருகின்ற வெதுப்பு அவர்செய்யும் மிக்க மாயைகளால் தீராமையால் சுரநோயாகுமயக்கத்தைப்பொருந்து மரசன்முன்னே அவர்களை வென்றருளினால்.

(எ௩௫) முத்துச்சிவிகையின்மேல் பாண்டியநாடுசெய்ததவத்தால் எழுந்தருளப்பெற்ற பேற்றையுடையேம்; இனி என் பெறுமென்று வணங்குதலும்.

(எ௩௬) ஆதலும், அழிதலும் எல்லாம் சிவன்செயல்; சமணராகிய பாவிகளைப் பார்க்கும் பழுது உடனே நீங்கவும், அவர்களை வெல்லவும்.

(எ௩௮) பார்க்க விதியிலாரைப் பார்த்துயான் தருக்கஞ்செய்ய.

(எ௪௧) பழைய மதில்சூழ்ந்த கதவுநீண்ட.

(எ௪௪) கண்ணுக் கழகாயுள்ளாருடைய எழுச்சியில் காட்சியைப்பெற்றோரான தொண்டர்கள் பாண்டியனை ஏதுவாகக்கொண்டு திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்வந்து மதுரையிற்புகுதப், பொருந்திய சமயம் வேறு நம்பினரெனினும், முன்னரே செய்த தவங்களென்னைகொலென்றார்.

(எ௪௬) முன் துயர் சிறிதேநீங்கி முழுத்த மணிகளழுத்திய பொற்பீடத்தை அவ்வரசன் தன்முடியின் பக்கத்திடுகவென்று கூறவல்லவனாயினான்.

(௭௪௭) செயலையான் - அருகன்; செயலை - அசோகு.

(௭௪௮) அரசனே உன்னுடைய தருமவழியை நீயே காத்தல் வேண்டும், ஆனால் அவரை இங்கே அழைத்தாய் உன்னுடையநோயை அவரும் நாமும் ஒருங்குதீர்க்கும்படி கூறி.

(௭௫0) பவனம் - அரண்மனை.

(௭௫௨) கண்ட அப்பொழுது அரசன்கையைஉயர்த்திப் பொருந்தப்பார்த்துக் குளிர்ந்த பூங்கொத்துக்களையுடைய முடியின் பக்கத்தே பொற்பீடத்தைக் காட்ட.

(௭௫௩) அழிகின்ற மனம் நேர் நிற்க.

(௭௫௪) காவிரியானது வளர்தருகின்ற நாட்டையுடைய நீர் செறிந்த வயல்களையுடையபுறத்தே மருதநிலஞ்சூழ்ந்த.

(௭௫௫) பொருந்தும் மனத்திலுள்ள அச்சத்தைமறைத்து.

(௭௫௬) உதயகாலத்துதிக்குஞ் சூரியனைப் பக்கத்தே சூழுங் கரிய முகிலைப்போல, பீலியோடு சமண்கையர் ஆளுடைய பிள்ளையாரைச் சூழ்ந்தவராய் முன்னமே வாதினால் வெல்லுதற்கெண்ணித் தாங்கற்பித்த நூல்களை எடுத்தோதித் தலைவிரைக்க உரப்பினார்கள்.

(௭௬௮) இனிய அருளையுடைய பிள்ளையார் (பாலகர்) திருமேனி எளியர்போலும்.

(௭௯௨) ஒரு புடையாகிய வாமபாகத்தை முன்னமேமந்திரித்துத் தெய்வமுயற்சியினால்.

(௭௯௯) குற்றம்பொருந்திய உடம்புங்கன்றி அருகேவிட்டுத் தூரத்தேநிற்பவராய் அறிவில்லாவழியினின்றார் அறிவுடையாரைப் போன்றார்.

(௭௯௭) விளங்குகின்ற வேற்படையையுடைய பாண்டியனது உடம்பானது வலப்பக்கத்தும் இடப்பக்கத்தும் பொருந்திப் பெரிய உலகிலுள்ள தண்மையும், வெம்மையும் ஒதுங்கினாலொத்தது.

(எ௬அ) பாண்டியன் கூறுவன் இது என்னை மதித்த இக்கால மொன்றில் கொடிய நரகத்துன்பம் ஒருபாலாகும், மோக்ஷஇன்பம் மற்றொருபாலாகும், நெருங்கியநஞ்சு ஒருபாலாகும், சுவையையுடைய அமுது மற்றொருபாலாகும் துன்பவின்பமாகிய இருதிறங்களினியல்பை என் வடிவொன்றிலேயே பொருந்தினேன்.

(எஎக) பிறந்தனமாகிய நாங்கள் இன்றே பிறந்த பெருமையைப் பெற்றேம்.

(எஎச) சைவமைந்தருடைய சொல் வெற்றியைச் சந்த இன்பம்பொருந்திய இன்சொற்பாமாலையாலே பாண்டியனுடைய வெப்பொழித்த தன்மையைக் கண்டு அறிந்தேம். மெய்ம்மைதெரிந்த தருக்கவாதத்திலே வெல்லலாவதன்று.

(எஎரு) தள்ளப்படும் நீர்மையை உடையார்கள் வேறாகத் தருக்கவாதத்தி னுத்தரங்கொள்ளும் வென்றியேயன்றி.

(எஎசு) உமக்கென்ன வாதென்றுகூற; சில்லிவாயர் - ஓட்டைவாயர்.

(எஎஎ) அரசன் "என்ன வாது செய்வ"தென்றுரைத்ததையே வினவாகச்சொன்ன வாசகமாகத்தொடங்கி.

(எஅ0) இயைந்த மரந்தரும் விறகைக் குறைத்து உடனே அடுக்கி அக்கினியை அமைத்தலும் சிகையைவிடுகின்ற புகை ஒழிந்து எழுந்து சுடுகின்ற அக்கினிதேவனும் படர்ந்த ஒளியைக்காட்ட.

(எஅக) முறை - புத்தகம். காப்பு நாணையவிழ்த்தார்.

(எஅஉ) சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளைத் தருகின்ற திருமுறையைத் தாமே விபூதிபொருந்திய அழகிய கையால் திருப்புதலும் சிவபெருமானுடைய திருநள்ளாற்றின்மேலதாகிய "போகமார்த்த" என்னும் பதிகம் வந்துநேர்ந்தது.

(எஅ௩) பிள்ளையார் அத்திருப்பதிகத்தை விரும்பித் திருநள்ளாற்றைவிரும்பி அஃது எழுதப்பட்ட மெய்ம்மையானநல்ல திருவேட்டைக்கழற்றித் திருக்கரத்திற்கொண்டு.

(எ௯௪) நன்மையை உய்க்கும் மெய்ப்பதிகத்தில் நாதனென் றெடுத்து என்னை அடிமையாகவுடைய சிவனுடைய நாமமே எந் நாளும் நிலையான பொருளாமெனக்காட்ட அக்கினியிலாகுக என்று.

(எ௮௬) பட்ட - வளர்க்கப்பட்ட.

(எ௯௩) துப்புரவு - ஐம்புலநுகர்ச்சி.

(எ௯௪) முக்காலில் ஒருதரமாயினும்.

(எ௯௬) ஒழுகாது அங்கே ஆராய்ந்து முன் தங்கும் ஏடு நல்ல பொருளைத் தாங்குவதென்றார்கள்.

(அ0உ) பால் மணங்கமழும் நறியகுதலை மொழியைப்பகரும்.

(அ0௬) பருப்பொருளுணர்ந்தார் தாங்கள் படுவன நுண்பொ ருளை யறியாதார் படுவனவற்றை.

(அ௧0) ஞானங்குழைத்த வட்டிலேந்திய அழகியகையின்.

(அ௧உ) கார்காலம் வாய்ப்ப விரும்புகின்ற பெண்களுடைய மனம் சிறப்பு விளங்குகின்ற நாயகன்மாட்டே விரவச் செல்லுமாறு போல், நீர்பொருந்திய கடலைநோக்கி நிரையாகத் திரையொலித்துச் செல்கின்ற நாயகர் நாயகிகண்மாட்டு எஞ்ஞான்றும்விருப்புடையரே னும், சீதளகாலமாய கார்காலத்தில் விசேடமாக விருப்புடையர் என்னும் பொருணூலார் மதம்பற்றி இவ்வாசிரியர் இங்ஙனம் கூறி யருளினார்.

(அ௧௩) குருபிகளாகிய அருகரே நீரும் விதித்த ஏட்டை இடுக என்றான். முன் தோற்றார் பின் தோலார்களென்று துணிந்தார்கள்.

(அ௧௪) உண்மைப் பொருளின்றி நெல்லினுள்ள பதர்போல உள்ளீடில்லாதவராகிய சமணர்கள் உண்மைப்பொருளை அழிப்பவ ராய்த் தம்மந்திரத்தை (அத்தி நாத்தி) என்று எழுதி ஆற்றில் வி ரைந்துசென்ற நீரைக்கண்டும் ஆசையாற் கையிலுள்ள ஏட்டை விடு தலும், விரைந்து கடல் மேற்பட்டது.

(௮௧௫) அழிவைத்தரும் அப்பொருளைமேற்கொண்டதோணி (ஏடு) எட்டாது அவ்விடத்தே நூறுவிற்கிடைக்குமுன்னேபோனது. உருவக அலங்காரம்பற்றி ஏட்டைத் தோணியாகக் கூறினார். பட்டிகை - தோணி.

(௮௧௬) நட்டாறு - நடுவழியுமாம்.

(௮௧௭) மாறுகொண்டவர்களே நீருமிட்டால்.

(௮௧௮) புத்தியில் மயங்கிக்கூற குற்றமற்ற வழியிற்சேர்ந்த அரசனும் அவர்களைவிட்டு.

(௮௨௦) உயர்ந்தோர் இயல் வேதநூல் ஒழுக்கமென்பதும், விளங்குகின்ற மெய்ந்நெறி சிவநெறியென்பதும், மூதேவி பொருந்திய வாயையுடைய சமணர்கள் காணாதவர்களாயினும், பலர் புகழ்கின்ற பாண்டியனறியும் பான்மையினால்.

(௮௨௨) "வாழ்கவந்தணர் வானவரானினம்" என்றருளிச்செய்த இந்த மெய்ம்மொழியின் பயன்:—உலகமின்பம் பொருந்த அழகிய யாகங்கண்முதலாகச் சிவபெருமானுக்கு அருச்சனையும் வழிபாடும் நிலைபெறவாம்.

(௮௨௩) யாகத்தின் பயனாகிய "வீழ்கதண்புனல்" என்று அருளிச்செய்தது நாடோறுமர்ச்சனைக்கு நல்ல உறுப்பாம். ஆதலான் ஆளுகின்ற அரசனை "வேந்தனுமோங்குக" என்று அருளிச்செய்தது, அருச்சனையையும் காக்குமுறைமையாம்.

(௮௨௪) "ஆழ்கதீயது" என்றருளிச்செய்தது, அயனெறிவீழ்க என்றதாம். "அரனாமமேசூழ்க" என்றது பழைய உயிர் எவையும் வாழ்வைத்தரும் பஞ்சாக்கரத்தை ஓதிவளர்தற்காம்.

(௮௨௫) "வையகமுந் துயர்தீர்கவே" என்றருளிச்செய்தது இம்மை மறுமைத்துயரை நிலையாய்வாழ்கின்ற உலகத்தோர் மாற்றும்படி கூறியதாம்.

(௮௨௬) "அரியகாட்சியராய்த் தமதங்கைசேர் எரியரேறுகந் தேறுவர் கண்டமுங்கரியர் காடுறைவாழ்க்கையர்" என்றருளியது

அம்முதல்வரைத்தேடி யறிதற்கரியநிலையால் தெரியாரென்று, உரியவன்போடு காண்பவர்க்கு உண்மையாம்பெரியநல்ல அடையாளங்களைப்பேசியதாம்.

(அ௨௭) "ஆயினும் பெரியார்" என்றருளியது பொருந்திய இவ்வியல்பேயன்றி, ஆகாயம் முதலாகப்பரந்த பூதங்களும், பல்லுயிர்களும், அண்டங்களும், இயைந்த எவையும் இவருடைய வடிவென்றதேயாம்.

(அ௨௮) "ஆரறிவாரவர்பெற்றி" என்றருளியது எவருணர்வாலுஞ் சென்றறிதற்கரிய நிலையான பெருந்தன்மையாரென வாழ்த்தியதாம்.

(அ௨௯) "வெந்தசாம்பல் விரையெனப்பூசியே" என்றருளியது, விபூதியே சந்தனமாகப்புனைந்த தமது திருமேனி நிறங்கூறியதாம்.

(அ௩௯) "தோன்றுகாட்சி சுடர்விட்டுளன்" என்றருளியது, நிறைந்த அக்கினிபூதவொளி ஆராய்கின்ற அன்பினூன்ற உள்ளே எழுஞ்சோதியாய் நின்றனன் என்பதாம்.

(அ௩௧) "ஆடெட்மெனவாங்" திருப்பாட்டி னமைக்கப்பட்ட மூன்றும் மிக்கபுகழோ பிறருடைய துன்பத்தை நீக்குதற்கோஎன்று தேடும் அறிவீரே சிவபெருமான் கருணைத்திறமாம்.

(அ௪0) "கருதுங்கடி" என்ற திருப்பாட்டில் சிவனுடைய பூசையை மறுத்தவரைக்கொல்லுதல் முத்தியைத்தருதன்மையதாதலைச் சண்டேசருடைய செய்கையை மேலோர் பெரிதுஞ்சொலக்கேட்டேமென்று கூறினர்.

(அ௪௪) மதுரையிற் சங்கம்வைத்தவன் றெளியத்தெளியாதஈனர்களுடைய எல்லைக்காக ஏடு நீருக்கு எதிர்ந்து செல்லில்.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரட்டைப்புலவர் சரிதம்.

இப்புலவர்கள் வரலாறு ஒருவாறு "செந்தமிழ்"த்தொகுதி 3. பகுதி 12-ல் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்காரவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அவை "தமிழ்நாவலர் சரிதை"யிற் கண்ட சிலசெய்யுட் குறிப்புகளும், புலவர்கள் இன்னகாலத்தவர்களென்பதை விளக்கக்கூடிய இரண்டோரம்சங்களுமன்றிப் புலவர்களின் விசேடவரலாறுகளை விளக்குவனவாகக் காணப்படவில்லை. தமிழ்நாவலர் சரிதையிற்கண்டவரலாறுகள் மறைந்தொழியாதுலகிற்பரவியிருத்தல் வேண்டுமென்னுமோராவல் கருதி, நமது பத்திராசிரியர்வெளியிட்டிருப்பதாக விளங்குகின்றது. புலவர்களின் சரிதவிஷயங்களில் விசேடக்கவலைகொண்டிருந்த வெமக்குக் காஞ்சி ஸ்ரீமத்-பி. சே. முருகேசமுதலியாரவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ள "தில்லைக்கலம்பகத்திலும்," மதுரை 'விவேகபாநு' பத்திராசிரியர், ஸ்ரீமத்-மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரவர்களால் வெளிவந்த "தமிழ்ச்செய்யுட்சிந்தாமணியிலும்" "செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை" யிற்கண்ட "தனிச்செய்யுட்கோவையிலும்" இரட்டையர்வரலாறு சிலகாணப்பட்டன. இவைகளும் முன் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் வெளிவந்த விஷயங்களும் ஒழுங்குபெறத் திரண்டு ஓர் கோவையாகிச் சரிதவடிவாகச் செந்தமிழ்ப் பிரதியின்கண் வெளிவரின் நந்தமிழகத்தோர் கண்டுமகிழ்தற் கேதுவாமென்னுமோர் காரணங்கருதி இரட்டையர் வரலாற்றை இம்முறைப்பகுதியில் வெளியிடலாயினேம்.

இனி, இரட்டைப்புலவர்கள் வரலாறு வருமாறு:—

சோழமண்டல சதகத்தில்,

யோகாம் பெரிய சோழியர்வாழ் வுடையா ரீகை யுடையாராய்ப்
பாகாம் பழைய கல்வியினும் பயின்முற் றென்னும் பரிசறிந்தோர்
ஏகாம் பரனார் கச்சியுலா விசைக்கும் புலவ ரிரட்டையர்கள்
வாகாம் பதியா மிலந்துறையால் வழங்குஞ் சோழ மண்டலமே.

எனவருதலால், இப்புலவர்கள் சோழநாட்டிலுள்ள "ஆமிலந்துறை" என்னுந் தலத்துத்தோன்றியவர்களென்பது அறியப்படும். முற்றவமுதிர்ச்சியாற்றெய்வீக மமைந்த மூதுணர்புலவர்களாய் எங்கும்புகழ்பெற்ற "செங்குந்தமரபின்"கண், சிவனடிமறவாச் செல்வர்களாய்ச் சிறந்த இவ்விருபுலவர்களும் உறவின் முறைமையில் அத்தைமகளுகவும், அம்மான்மகளுகவும் அமைந்தார்கள். இவர்கள்பெயர் முறையே "இளஞ்சூரியர்" முதுசூரியரென்று தமிழ்நாவலர்சரிதை"யால் தெரிகிறது. ஆயின், இவர்களுள் ஒருவர் "முடமாகவும்" ஒருவர் "குருடாகவுமிருந்தமையின், இவர்களுக்குள்ள ஒற்றுமையால், குருடராயுள்ளவர்மேல் முடமாயுள்ளவர் ஏறிக்கொண்டு உலாவிவருவர். அதனுலவர்களுக்கு ஆதிநாள்முதலாக "இரட்டையரெனப்"பெயர்வழங்கலாயது. அக்காலத்தே இப்புலவர்களை அபிமானித்துக்காத்த வள்ளல்கள், சனியூர் வில்லிபுத்தூரரைப் பாரதவிருத்தம் பாடுமாறு வேண்டிய வக்கபாகை ஆட்கொண்டாருகிய "கொங்கர்கோனும்" கச்சியிலிருந்த "சம்பராயன்" என்பானும், மற்றோர் பாண்டியனுமெனத் தெரிகிறது. இவ்வரலாறுகள் தமிழ்நாவலர் சரிதையில்,

இரட்டையர் திருவக்கைக் கோங்கராயன் அசனம் இடுவித்தபோது பாடிய கவி.

* சாணர்க்கு முன்னிற்கு மாட்கொண்டநாயன் றமிழ்க்கொங்கர்கோன்
பாணுற்ற வரிவண்டு சேர்வக்கை நகராதி பக்கத்திலே
யூணுக்கு வாரா திருப்பாய் விருப்பாகி யுயர்வானிலே
வீணுக்கு நின்ருக மெலிகின்ற தெவ்வாறு வெண்டிங்களே.

சம்பராசன் விகடச் சமுத்திபாடச்சொல்லப் பாடியது.

எறிக்கும் புகழ்க்கச்சி யேகாம்ப ரன்சம்ப னெண்டிசைக்கும்
பொறிக்கும் புலிக்கொடி யான்புயம் வேட்டபின் பூவையன்னுள்
வெறிக்குங் குமக்கொங்கை மீதே விழிசொரி வெள்ளந்துளித்
தெறிக்குந் துவலை பழிக்குஞ்சிந் தூரத் திலகத்தையே.

இதனைத், தொண்டமண்டல சதகமுடையாரும்,

---

* சாணர்—சதுரர்; விழுப்புண்பட்ட தழும்புடைமைபற்றி வீரர் எனினுமமையும். சாணம்-தழும்பு.

மேதைப் புலவரெண் ணேகாம்பரச் சம்பு மெய்ச்சநெகிழ்
காதைப் புலவ ரிரட்டையர் பாடுங் கலம்பகமு
மோதற் கரியநல் லேகம்ப வாண ருலாவுமந்த
மாதைப் பனுவலும் பாராட்டிடுந் தொண்ட மண்டலமே.

எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பதுங் காண்க.

படைவீடு முற்றியிருந்த பாண்டியனுக்குப் பாடியது.

காற்று லைப்புண்டு கண்ணன் கடல்கடைந்து
மேற்று னெடுத்து வளைத்தெய்து—மாற்றுத
செம்பொன் மலையில்லைச் சேலுக் கிடங்கொடுக்கச்
சம்பன் மலைகை தவா.

என்னுந்தலைக் குறிப்போடுவரும் பாடல்களால் இவற்றினதுண்மை கண்டறிக.

கலைமகளாரின் கருணைவிசேடம் சிறக்கப்பெற்ற இப்புலவர்களின் இளமைக்காலத்தே இவர்களின் தாய்தந்தையர் உயிர்நீத்தமைக்கு ஆற்றுதுவருந்தி அவர்களுக்குத் தாங்களியற்றவேண்டிய கடன்களை முடித்து அதுமுதல் சிவதலயாத்திரை செய்வானெண்ணிப் பிரதமத்தில் பூலோககைலாயமெனவும், கோயிலெனவும் புகழ்பெற்றுவிளங்கும் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து சபாநாயகரைத் தரிசித்தார்கள். அக்காலத்தில், சிதம்பரத்துள்ள அடியார் குழாங்கள், அங்கே தரிசனத்திற்குவந்த இரட்டையர்களைநோக்கி, திருப்பாதிரிப் புலியூருக்குத் தொல்காப்பியத்தேவரியற்றியதுபோலச் சிதம்பரத்திற்கு நீங்கள் ஒருகலம்பகமியற்றியருளவேண்டும் என்றுவேண்டினர்.

இரட்டையர்கள்,

கோச்சக்கலிப்பா.

* தொல்காப் பியத்தேவர் சொற்றதமிழ்ப் பாடலன்றி
நல்காத் திருச்செவிக்கு நாமுரைத்த தேறுமோ
மல்காப் புனறதும்ப மாநிலத்துக் கண்பிசைந்து
பல்காற் † பொருளழற்கும் பாற்கடலொன் றீந்தார்க்கே.‡

(தமிழ்நாவலர் சரிதை.)

---

* தொல்காப்பியத்தேவர்—இவரொருபுலவர்.

† பொருளழற்கும்—பிள்ளையழுதற்கும்.

‡ இச்செய்யுள் திருவாமாத்தூர்க்கலம்பக ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் காணப்படுகின்றது; 'நானுரைத்தது' எனவும், 'பொருமினர்க்கு' எனவும்பாடம்.

என்னும் செய்யுளைக்கூறி, 'சிவபெருமான்மீது கலம்பகம் பாடுதற்கு யாம் வல்லேமல்லேம்' என்றார்கள். கேட்டவர்கள், அதனால் தடைபடலின்றி, அங்ஙனங்கூறினமை பற்றியே நன்குமதித்துக் கலம்பகம் பாடும்படி பின்னும் வற்புறுத்த, அவர்கள் அப்பொழுதுந் துணிவின்றித் திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகத்திற் கயிறுசார்த்திப்பார்த்தார்கள். பார்த்தபொழுது,

"பாடுவார் பாடும் பரிசில் வரிசையெல்லா
மாடுவா ரன்றி யயலா ரறிவாரோ
தோடுவார் காதன்றே தோன்றாத் துணையையர்
பாடுவா ரோரிருவர்க் கிட்ட படைவீடே." (16)

என்னும்பாடல் அகப்பட்டது. அதனைக்கண்ணுற்ற இரட்டையர்கள் அச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியின் பொருளையறிந்து மனமுருகி, தம்மைப்பாடும்படி ஸ்ரீ ஆநந்தநடராஜர் கட்டளையிட்டருளியதாகவே நினைந்து துணிந்து செய்யத்தொடங்கிப் பலபாவினங்களமைந்ததாய் அம்மானை, புயவகுப்பு, மதங்கம், காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் என்னும் பதினெட்டுறுப்புகளுமியைந்த கலம்பகமென்னும் ஓர் பிரபந்தம்பாடி அரங்கேற்றியருள் பெற்றார்கள். அதன்பின், மற்றொருநாள் சபாநாதரைத் தரிசிக்கவேண்டிக் கோயிலுட்செல்லுகையில் ஒருவன்மிகவாடம்பரத்தோடு தமக்கெதிரில்வர அவனைப் புகழ்ந்து பாடினார்கள். அவன் கல்வியறிவில்லாதானாகையால் இவர்களைச் சம்மானியாது இறுமாந்திருப்ப, அதுகண்ட முடவர்,

"மூடர்முன்னே பாடன் மொழிந்தா லறிவரோ
வாடெடுத்த தென்புலியூ ரம்பலவா"—

என்றுரைத்தனர். அது கேட்டுணர்ந்த குருடர்,

ஆடகப்பொற்
"செந்திருவைப் போலணங்கைச் சிங்காரித் தென்னபய
னந்தகனே நாயகனா னால்."

எனமற்றதையுமுரைக்க, இவையெல்லாங்கேட்டு அவனருகிலிருந்த ஓரறிஞன் அவனுக்கிப்புலவர்கள் பெருமையைக்கூறிப் பரிசில்தரச்

செய்ய அதுபெற்றவிவர்கள் பின்னரங்குநின்றும் நீங்கித் "திருவாமாத்தூர்" என்னுந் தலத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளிய அழகியநாதரைத் துதித்துத் திரும்புகையில், அத்தலத்துள்ள சிலர், இப்பெருமான்மீது ஓர் கலம்பகம் இயற்றியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அன்னோர் பிரார்த்தனைக்குவந்த புலவர்கள், "திருவாமாத்தூர்க்கலம்பகம்பாடி" அரங்கேற்றுவதானார்கள். அக்காலப் பிரபந்தத்துள்ள ஓர் பாடலிற் பம்பையாற்றிற்கு மேற்கரையிலுள்ள கோயிலென்று கூறியிருப்பதை அச்சபையிலுள்ளோர்கள் கேட்டுநகைத்து இப்பம்பையாறு மேற்கேயோடி யிருப்பதை இவ்விருவருள், கண்ணில்லார் காணுவிடினும், கண்ணுள்ளாரேனுங் காணவில்லையா? என்று பரிகசித்தார்கள். அஃதுணர்ந்த புலவர்களிருவரும் நமது வாக்கில் விளக்குவித்தருளிய திருவருட் செயலையுணர்ந்த பிறகே இப்பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றி முடிப்போமென வெழுந்து போனார்கள். அன்றிரவு சிவபிரான் திருவருளால் சத்தமேகங்களும் ஆரவாரித்து அதிவிருஷ்டியாய்ப் பொழிந்தமையின், † அந்நதி முன்னோடியிருந்த வழியைத்தடுத்துத் தென்றிசையாயோடி வடதிசையாய்த் திரும்பும்படிசெய்தது சூரியோதயமாவதற்குமுன் இவ்வாறுயினமையின் அன்றுமுதல் இப்புலவர்களருளிய "மேற்கரைக்கோயில்" என்பதே மெய்யாய்விட்டது. அது கண்ட அத்தலத்தாரும் ஏனையரும் அதிசயமும் அச்சமுமுடையவர்களாகி இப்புலவர்களை வணங்கி யாங்களியற்றிய அபராதத்தை மன்னித்தருள்வீராகவென்று வேண்டினார்கள். உடனே திருவுளமிரங்கினவர்களாய் இவ்விருவரும் முன்னாளில் நிறுத்தியபாடலைத் தொடங்கிவாசித்து அரங்கேற்றிமுடித்துச் சிவபிரான் அருள்பெற்றனரென்ப. தமிழ்நாவலர்சரிதையின்கண், ஆறுவிலகியபாட்டு என்னுந் தலைப்பின்கீழ்,

---

† இதனைப் புலவர்புராணமுடையாரும்,

இன்றுமந்நதியவ்வாறொழுகுதலும்பெருவெள்ளமெய்துமாயின்
முன்றுலக்குவழியினும்போய்மாதைநகர்ச்சூழ்தரலுமுறையிற்காண்மின்
குன்றுறழுமாணவங்கொண்டிகலுமிளம்புலவீர்காள்கோடிகோடி
யென்றுபஞ்சாக்கரஞ்செபித்தாயினுமரன்பாலருள்பெறலேயேற்றமாமே.

எனக்குறிப்பிடுவதையுணர்க.

* ஆற்குழையோ வரவோ வாயர்பாடி யருமனேயோ
பாற்கடலோ தம்பமோ தங்குமாவலம் பலபலவா
மாற்கமு மாகினின் றூர்மாதை நாதர்வலங் கொள்பம்பை
மேற்கரை ம்கோயில்கொண் டார்புரஞ்சிறிய வெங்கணேக்கே.

எனவருவதே இவற்றிற்குச் சான்றுகக்கொள்ளத்தக்கது.

பின்புலவர்கள், "தெண்ணீர்வயற்றெண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து" என ஔவைப்பிராட்டியார் அமுதவாக்காற் பாடல்பெற்றுள்ள அருந்தமிழ்நாடாகிய தொண்டைநாட்டையடைவானெண்ணிவருகையில், இடையிலுள்ள "நாங்கூர்" என்னும் க்ஷேத்திரத்தைக்கிட்டினூர்கள். அக்காலிருவருக்கும் பசிநோய் வருத்தலால், அத்தலப்பெருமானேக்குறித்து முடவர்,

"தேங்குபுகழ் நாங்கூர்ச் சிவனேயல் லாளியப்பா
நாங்கள் பசித்திருக்கை ஞாயமோ"—

என்றேதினர். உடனே குருடர்,

போங்காணும்
"கூறுசங்கு தோன்முரசு கொட்டோசை யல்லாமற்
சோறுகண்ட மூளியார் சொல்."

என்றேதினர். இப்படியிருவரும் பாடியவளவில் அப்பெருமான் அருள்சுரந்து ஓரந்தணவடிவாய்வந்து பொதிசோறளித்தருள, அதனை இவர்களுண்டுகளித்து அப்பெருமான்மீதும் ஓர்பிரபந்தம்பாடி அருள்பெற்று அங்குநின்றும் நீங்கித்தொண்டைநாடென்னும் உருவமைந்த பெண்ணிற் கொளியமைந்தவதனம்போல் விளங்கும், ஸ்ரீ காஞ்சிமாநகரத்தையடைந்து "ஏகாம்பர"நாதரைக்குறித்தோர் கலம்பகம்பாடியரங்கேற்றி, அத்தலம் சிறந்தவற்றினுஞ் சிறந்தனவான கச்சபாலயம், திருவேகம்பம், திருமயானம், திருக்காயாரோகணம், மகாகாளேசம், திருமேற்றளி, அனேகபேசம், கடம்பை, பணாதரேசம், மணீசம், வராகேசம், சுரகரீசம், பரசுராமேசம், வீரட்டகாசம், வேதநாபுரம், உருத்திரர்கா, இந்திராலயம், சதுர்முகசங்கமம், திருமாற்பேறு, திருவோத்தூர் என்னும் இத்திருப்பதிகள் இருபதுடை

* ஆற்குழை—ஆலந்தளிர்.

யதாயும், "காமகோட்டமும், குமரகோட்டமும்" விஷ்ணுவாலயங்களும் உடையதாயும் விளங்கலின், அத்தலத்தை நீங்கற்கருமையாய்ச் சிலகாலம் வசித்திருந்தனர். அக்காலையில் சிவபிரான் திருவிழா நடக்கையில் பவனிவரும்போது அப்பவனியைச்சிறப்பித்து "ஏகாம்பரநாதருலா" எனவோர் பிரபந்தம்பாடினர்கள். அதையரங்கேற்றுகையில், விநாயகர் துதியெடுத்து.

" சாற்றிய வாயிரக்கான் மண்டபத்தின் சார்வாக
வேற்ற முடனே யினிதிருந்து—போற்றும்
விறல்விகட சக்ர விநாயகனை யேத்துந்
திறல்விகட சக்ரா யுதம்."

எனக்கூற, அரசனும், அங்குவந்திருந்த சபையோர்யாவரும், ஆயிரக்கான்மண்டபமும், விகடசக்ரவிநாயகரும் இங்கில்லையேயென, அதற்கிவர்கள் நாமும் அறியோம் அவளும் பொய்சொல்லாள் எனக்கூறி அவ்விரண்டும் வெளிப்படுங்கால் அரங்கேற்றுவோமென்று மீண்டும், தென்றிசையாய்ச் செல்லும்வழியில்; மாங்காடென்னும் ஊரின்கணுள்ள ஓர் வேளான் தன்பெண்ணை மாப்பிள்ளையினார்க்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுமிடையில் காடடர்ந்துள்ளவிடத்தில் மகளொடு கலந்து நிற்றலைக்கண்டு இரட்டையரில் முடவர் வியந்து,

" மாங்காட்டு வேளான் மகளை மருமகன்பாற்
போங்காட்டி லின்பம் புணர்ந்தானே"—

என்று கூறக்கேட்ட குருடர், விஷயத்தையறிந்து தக்ஷணமே மிகுந்த சமத்காரமாக,

ஆங்காணும்

" மக்கண்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு."

எனமுடித்தனர். இங்ஙனம் வழியைக்கடந்து சென்று அங்குதனிகனுள்ள 'ஓமளாநாத'னென்னும், வேளாளனிடஞ்சென்றார்கள். அவனிவர்களைக் காண்டலும் பெரும்புலவர்களென் றறிந்திருந்தும், தனைசுவரிய கருவத்தினால் சற்றுமதியானாகிப் பலவாறுவைது வெளியிற்றுரத்த, அவனது அயல்வீட்டுக்காரனும் அங்ஙனமே சற்று

மதியாது சிற, இப்புலவர்கள் மனம்வருந்தி வீதிக்கண்வந்து இருவரு ளொருவர்,

" ஒருகாவித் தண்டலம்வா ழோமளநா தன்வீ
டிருகாலும் பற்றி யெரிக."—

என்றோதினர். இது கேட்டமற்றொருவர்,

அருகாரும்
" கம்பத் தான்வீடுங் கலந்தெரிக மற்றிவர்கள்
சம்பத்தெல் லாமொழியத் தான்"

எனவோதி அப்பாற்சென்றார்கள். உடனேயவ்விருவர்வீடுந் தற் செயலாய்த்தீப்பற்றிச் சகலசெல்வத்தோடு மழிந்தன.

அவணின்றப்பாற்சென்ற புலவர்கள், பாண்டியதேசத்தினை நோக்கித் "திருநெல்வேலிக்குச்"சென்றார்கள். அங்கேழுங்கிற்காடு நெருங்கிமேலே தழைபடர்ந்து, வழியுங்குறுகியிருக்கின்ற விடத்தே தினந்தோறும் பாற்குடங்கொண்டுசெல்லும் ஓரிடையன், அடியிற் சிவலிங்கமிருப்பதையறியாது செல்ல, அங்குவரும்போதெல்லாம் பாற்குடமிடறிப் பால் சிதருண்டுவருதலை ஒருநாள் அவ்விடையன் கோபங்கொண்டு அவ்விடத்தைக் கோடரியால்வெட்டத்துணிய, அதை முடவராகிய புலவர்கண்டு,

" வேயீன்ற முத்தர்தமை வெட்டினா னோரிடையன்
றாயீன்ற மேனி தயங்கவே"—

எனப்பாட, அதைக்கேட்ட குருடராகிய புலவர்,

நேயாகே
"ளெத்தனை நாளென்றே யிடறுவான் பாற்குடத்தை
யத்தனையும் வேண்டு மவர்க்கு."

எனப்பாடி முடித்துச்சென்றார்கள். இதனையவ்வூரின்கணுள்ளா ரறிதலும், இவர்கள் வாக்குவிசேடத்தால் அவர்களுக்குச் சிவபுண்ணியத்திற் சிந்தைசெல்ல, அக்காலத்தரசாண்டிருந்த பாண்டியராசனைக்கொண்டு அச்சிவலிங்கப்பெருமானுக்கோர் ஆலயம்புதுக்கி நித்தியநைமித்தியங்கள் நடத்திவருவதானார்கள். பின், புலவர்கள் "திருவாலவா" யென்னும் மதுரைமாநகரமடைந்து சோமசுந்தரக்கடவுளைத் தரிசிக்

கக்கருதிப் பொற்றாமரைத் தடத்துட்சென்று, முடவர்மேற்படித் துறையிலிருக்கக் குருடர் கீழ்ப்படித்துறையிலிருந்து தங்கள் வஸ்திரத்தைத் துவைப்பாராயினர். அக்காலவ்வஸ்திரம் அலசியெடுத்துச் சேர்த்துப் பிழியுஞ் சமயத்தில், தற்செயலாய் அவர்கையினின்று நழுவிநீரில்விழுந்தமிழ, அது கண்டமுடவர்,

"அப்பிலே தோய்த்திட் டடுத்தடுத்து நாமதனைத்
தப்பினு மம்மையது தப்பாதோ"—

என்றோதிப் பரிகசித்தனர். அது கேட்ட குருடர்வெட்கி, அப்படியே

"யானுலுங் கந்தை யதினுமோ ராயிரங்கண்
போனுன் மயிர்போச்சுப் போ"

என்றோதிமீண்டனர். அப்போது முடவர் சற்றுவருந்தி,

"கண்ணு யிரமுடைய கந்தையே யானுலுந்
தண்ணுர் குளிரையுடன் றுங்காதோ."—

எனக்கூறினர், அதுகேட்ட குருடர்,

(தொடரும்)

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்,
கோ-வை.

௨

கலிங்கத்துப்பரணியாராய்ச்சி.

(முற்றொடர்ச்சி)

காடுபாடியது.

களவது தாழிசை.

சிதைந்தவுடற் சுடுசுடலைப் பொறியைச் சூறை
சிரத்தடிப்பச் சிதறியவப் பொறியார் செம்மை
புதைந்ததனிற் புகைபோர்த்த தழலே போலும்
போலாவேற் பொடிமூடு தழலே போலும்.

என்பது,

சிதைந்தவுடற் சுடுசுடலைப் பொடியைச் சூறை
சீத்தடிப்பச் சிதறியவப் பொடியாற் செம்மை
புதைந்தமணி புகைபோர்த்த தழலே போலும்
போலாவேற் பொடிமூடு தழலே போலும்.

எனக் காணப்படுகின்றது. முன்னதற்குப் பொருள்புலப்படலரிதாகலானும், இறந்த பிரேதகனத்தின் சாம்பற்பொடியை, சூறைக்காற்று, அடியோடுகிளப்ப, அப்பொடியாற் றனது செம்மையான நிறம் மூடப்பட்டரத்னங்கள், புகைபோர்த்த தழல்போலவும் நீறுபூத்தநெருப்புப்போலவும் விளங்கின என்னும் பொருட்சிறப்புடைமையானும் பின்னையதே சுத்தமெனக.

௬-ம் தாழிசை.

அறிஞர் தம்பிரா னபயன்வாரண
மரசர் மண்டலத் தரண றப்பறித்
தெறித ரும்பெருங் கருணை யம்புகொண்
டெழுது தூணுதைத் தாமி யற்றியே.

என்பதில், "எறிதரும்பெருங்கருணை யம்புகொண்டு" என்பது—"எறிதரும்பெருங் கணைமரங்கள்கொண்டு" எனக்காணப்படுகின்றது. யுத்தத்திற்பட்ட பொருள்கள்கொண்டு இயற்றப்பட்ட காளிகோட்டத்தைக் கவிபுனைந்து வருணிக்கின்றாராதலானும், "கருணையம்புகொண்டு" என்பதற்குப்பொருட்பொருத்தமும் சமயப்பொருத்தமுமின்மையானும் பின்னையதே பாடமென்க. கணைமரம் - யுத்தக்களத்தில் யானைவராமற்றடுக்குமரம்.

எ-ம் தாழிசை.

துங்க பத்திரைச் செங்க ளத்திடைச்
சோள சேகரன் வாளெ றிந்தபோர்
வெங்க தக்களிற் றின்க டத்தி னால்
வெளிய டங்கவே மிசைக வித்தவே.

என்னுஞ் செய்யுளில், "வெங்கதக்களிற்றின்கடத்தினால்" என்பது--"வெங்கடக்களிற்றின்படத்தினால்" எனக்காணப்படுகின்றது. களிற்

றின் கடத்தால், விதானங்கவித்தல் கூடாமையின் 'களிற்றின்படத்தி னல்' என்பதே பொருந்தும்.

உ௦-ம் தாழிசை.

படை வலங்கொடு பசுந்தலை யிடங்கொடணைவார்
இடைமொழிந்திடை நுடங்கவரும் யோகினிகளே.

என்னும்பாட்டில், "இடைமொழிந்திடை நுடங்கவரும் யோகினிகளே" என்பது-"உடையொழிந்திடை நுடங்கவரும் யோகினிகளே" எனக்காணப்படுகின்றது. "இடைமொழிந்திடை நுடங்கவரு"-மெ ன்பதினும், இப்பாடம் யோகினிகளதியல்பை நன்குவிளக்குதல் கா ண்க.

௫. தேவியைப்பாடியது.

[இது "காளிநிலை" என்று காணப்படும்.]

உ-ம் தாழிசை.

ஒருமலை மத்துவலத் தலவு கயிற்றினுமற்
றுலகு பரித்தபணத் துரக வடத்தினுமப்
பருமணி முத்துநிரைத் துமணி தைத்தவினைப்
பரிபுரம் வைத்ததளிர்ப் பதயுக ளத்தினளே.

என்னும் செய்யுளில் முதலிரண்டடியும் "ஒருமணி மத்துவலித் தல வுகயிற்றினுமற் - றுலகு பரித்தபணத் துரக படத்தினுமப் - பரும ணிமுத்தநிரைத்து" எனக்காணப்படுகிறது. வாசுகியிடத்தும், ஆதி சேடனிடத்துமுள்ள ஜீவரத்னங்களாகியமுத்தை அரியாகப்பெய்த பரிபுரமென்பது கருத்தாகலின், 'உரகவடம்' என்றல்வேண்டாமை யும் 'மத்துவலத்' தென்பதினும், 'மத்துவலித்' தென்பதேசிறந்ததா தலும் கண்டுகொள்க. அரி - காற்சிலம்பின்மணிகளிலுள்ள பருக் கைக்கல்.

௩-ம் தாழிசை.

அருமறை யொத்தகுலத் தருநெறி யொத்தகுணத்
தபைய னுதித்தகுலத் துபய குலத்துமுதற்
றிருமறை யொக்குமெனத் தினகர னொக்குமெனத்
திகழ்வத னத்தினிடைத் திலக வனப்பினளே.

என்னுந் தாழிசையில், "அருமறையொத்த.........அபயன்" என்பது, "அருமறையொத்துலகத் தருணெறி யுய்த்தகுணத் தபையன்" எனக்காணப்படுகின்றது. இப்பாடம், முன்னையதினும் மிகச்சிறத்தல் உய்த்துணர்க.

கக-ம் தாழிசைக்கும், "அண்டமுறு" என்னும் கஉ-ம் தாழிசைக்குமிடையில்.

" ஓங்காரத் துட்பொருளா யொருவாது நடத்தானை
நீங்காம னின்றானை யெவ்வண்ணம் நிகழ்த்துவாம்.

என்னும் பாட்டுக்காணப்படுகின்றது. இப்பாட்டினின்றியமையாமை, இதன் பின்வரும் பாடல்களை நோக்குமிடத்து விளங்கும்.

௬. பேய்களைப்பாடியது.

[இது "கழுதுநிலை" என்று காணப்படும்.]

கக-ம் தாழிசை.

துஞ்ச லுக்கணித் தாமென முன்னமே
சொன்ன சொன்ன துறைதொறும் பேயெலா
மஞ்ச வித்தொரு காலக லாமலவ்
வணங்கி னுக்கரு காக விருக்கவே,

என்பது,

துஞ்ச லுக்கணித் தாயின மென்பது
சொல்ல வஞ்சியச் சொல்லிய பேயெலா
மஞ்ச வித்தொரு காலக லாமனின்
றவ்வ ணங்கி னருகே யிருக்கவே.

இது, முன்னையதினும் சிறந்ததாகல் காண்க.

க௬-ம் தாழிசை.

ஆனைசாய வடுபரி யொன்றுகைத்
தத்தடைப்பரு வத்தப யன்பொருஉஞ்
சேனை வீரர்நின் முர்த்திடு மார்ப்பினிற்
றிமிரி வெங்களத் திற்செவி டானவும்.

என்னும் பாட்டில், 'அத்தடைப்பருவத்தபயன் பொருஉஞ் சேனை வீரர்' என்பது, "ஐம்படைப்பருவத்தபயன் பெறுஞ்சேனைவீரர்" எனக்காணப்படுகின்றது. 'அத்தடைப்பருவ மென்பதினும் ஐம்ப டைப்பருவமென்பது மிகச்சிறத்தல்காண்க. இப்பாட்டிற்கூறிய சே னைவீரர் அபயனைச்சார்ந்தவரென்பது, அவரார்ப்பாற் சில பேய்கள் செவிடானமை கூறுதலான் விளக்கமாதலின், அபயன் பொருஉஞ் சேனைவீரர் என்னுங் கவர்பொருட்டொடரினும், அவன்பெற்றசே னைவீரர் என்னும் பொருள்கொண்ட பின்னையபாடமே பாடமெனக.

இன்னும், காடுபாடியது, ௧௬-ல் "மேன்மேற்பொடித்த வியர்ப் புள்ளிகளே" என்பது, "மெய்மேற்பொடித்த" எனவும், கோயில் பாடியது, ௫- ல் 'பழுவபானையின்' என்பது 'பருமயானையின்' எனவு ம், ஷை ௬-ல் 'ஒரிரண்டு கீழ்நாட்டி' என்பது 'ஒரிரண்டு கானட்டி' எனவும், ஷை ௧௪-ல் "சொல்லரிய வோமத்தீ" என்பது "சொல்லரி யவீமத்தீ" எனவும், ஷை ௧௮-ல் ' பசுங்குருதியின்றுதலைவி ' என்பது "கொண்டுதலைவி" எனவும், ஷை ௨௧-ல் "வீங்குதலை நெடுங்கழியின்" என்பது, "விங்குதலை நெடுங்கழையின்" என வும், 'சுழற்கட் சூர்ப்பேய்' என்பது "சுழல்கட் சூற்பேய்" எனவும், ஷை ௨௩-ல் "குழவிக்கு, நல்வாய்ச்செய்யதசைதேடி" என்பது, "நல் வாய்செய்யத் தசைதேடி" எனவும், தேவியைப்பாடியது ௪-ம் பாட் டில், "அரவொருதிக்கயமெப்பொழு" தெனவும், ஷை ௬-ல் 'கரடத டக்கடவுள்' என்பது 'கரடதடக்கவுளக்' எனவும், 'விட்டபரித்திற லவ' னென்பது, 'விட்டவரித்திறலவ' னெனவும் காணப்படுகின்றன.

இவற்றிற் சிலபாடங்கள் மிகச்சிறந்தும் சில ஒத்தபாடமாக வும், சில ஓசைநய முதலியவுடையனவாகவும் இருத்தல் நோக்கிக் கொள்க. (தொடரும்)

பத்திராசிரியர்.

சாதுரிய வசனங்கள்.

ஸ்ரீமத்-மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர் அவர்கள் பலப் பல வித்வான்கள் சமயம் நேர்ந்துழியெல்லாம் கூறிய விநோத வார்த்தைகளைத்திரட்டி செந்தமிழ் 5, 6, தொகுதிகளில் ஒருவாறு எழுதிவிடுத்தனர். அவர்களைப்பின்பற்றி ஸ்ரீமத்-சேதுராமையர் அவர்களும், சிற்சிலருடைய சாதுரியவசனங்களை யெடுத்தெழுதி விடுத்தனர். அவர்கள் எடுத்த முயற்சி பலராலும்புகழத்தக்கதே. அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளெல்லாம் பொன்று வண்ணம் அவர்கள் சொற்றவண்ணமே யாளும் அடியில்வரும் வசனங்களை எழுதுகின்றேன்.

1. வையாபுரிநாடென்று வையம்புகழும் பழனுபுரியில் சுமார் 30-வருடங்களுக்குமுன்னர் பிரசித்திபெற்றிருந்த ஸ்ரீமத்-மாம்பழக்கவிச்சிங்கநாவலரவர்கள் ஒருமுறை மதுரைஜில்லா இராமநாதபுரத்தில் கியாதிபெற்றிருந்த கலியுகவள்ளல் என்னும் ஸ்ரீலஸ்ரீ:பொன்னுசாமித்தேவரவர்களிடம் சென்று சிலநாள் தங்கியிருந்தனர். தேவரவர்களும் நாவலரவர்களும் அத்தியந்தநேசத்தையுடையவர்கள். அப்படியிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் தேவரவர்கள் கவிராயரைத் தம் அரண்மனையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்ளும்படி சொல்லித் தம் அரண்மனையில் வழக்கமாக எண்ணெய்தேய்க்கும் மல்லகசெட்டிக்கு உத்தரவுசெய்தார்கள். மல்லகசெட்டி, கவிராயருக்கு எண்ணெய் தேய்க்கச்சென்று கவிராயரிடம் தெரிவித்துத்தேய்க்க ஆரம்பிக்கும் சமயத்தில் மேற்படி மல்லகசெட்டியைக் கவிராயர்பார்த்து, "நீ எனக்கு எண்ணெய்தேய்க்க உன்னுடைய இரண்டு கைகள் பற்றுது" உன்னுடைய எஜமானராகிய தேவரவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுவா என்று அனுப்பினர். உடனே மேற்படி மல்லகசெட்டிபோய் "மஹாராஜாவே, கவிராயருக்கு எண்ணெய் தேய்க்கப்போனபோது, அவர் இரண்டுகைபற்றுது என்று சொல்கிறார்" என்று விண்ணப்பித்தான். மஹாராஜாவானவர் நுண்ணறிவும் சாமர்த்தியமுமுள்ள பிரபலவித்வானகையால் அதிக சந்தோஷப்பட்டு அந்த மல்லகசெட்டியைவிளித்து "பலகை" எடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கவிராயருக்குக்கொடுக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தார். இதுவன்றோ வித்வான்களுடைய சாமர்த்தி

யம் (பலகை என்பது பலகைக்கும் பல கைகளுக்கும் பொருந்துவது கவனிக்கத்தக்கது.)

2. ஓர்காலத்தில் பிரபலவித்வானொருவர் சீட்டுக்கவியொன்று எழுதிக்கொண்டு தியாகம்பெறும் ஆசை மீதூர ஒரு ஜமீன்தாரிடம் சென்றனர். ஜமீன்தாரவர்கள் சீட்டுக்கவியைக்கேட்டு அகமிக மகிழ்ந்து புலவர்க்குத் தியாகங்கொடுக்கக்கருதி ஒரு வெள்ளித்தட்டில் கறுப்புநிறம் பொருந்திய பட்டுச்சால்வையொன்றும் வைத்து அதன்மேல் ரூபா 50-வைத்துப் புலவரிடம் கொண்டுவந்தார்; சன்மானம்செய்தது புலவர்க்குத் திருப்திகரமாக இல்லை. இன்னும் அதிகமாய்ப் பெறவேண்டுமென்னும் கருத்துட்கொண்டு "இதென்ன காரித்துப்பட்டா" என்றுகூறினர். உடனே ஜமீன்தாரவர்கள் புலவருடைய சாதுரியத்தை அறிந்து தக்கபடி சன்மானம் செய்தார்கள். (காரித்துப்பட்டா என்பது கறுப்புச்சால்வைக்கும் காரித்துப்புதல் என்ற அசங்கியமான செய்கைக்கும் ஆவதைக்கவனிக்க.)

3. ஒரு ஊரில் இலக்கண வித்வானொருவனும், இலக்கணந்தெரியாத வித்வானொருவனும் இருந்தார்கள். இன்னும் இலக்கணந்தெரியாத அநேக வித்வான்களும் அவ்வூரில் இருந்தார்கள்.

> "எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்தும்
> எழுத்தறிவார்க் காணின் இலையாம்"

என்ற நீதிநெறிவிளக்க வாக்கியத்தின்படி அவ்விலக்கண வித்வானைக் கண்டால் ஏனையவித்வான்களுக்கெல்லாம் நடுக்கந்தான். அப்படியிருக்க இலக்கணந்தெரியாத வித்வான்களிலொருவர் ஒரு செல்வன் பேரில் பிரபந்தம் ஒன்று இயற்றி, அச்செல்வன் வீட்டில் பிரபந்தத்தை அரங்கேற்ற நிச்சயித்துக் குறித்தநாளில் ஒரு சேவகனைக் காவல்வைத்து இலக்கணவித்வானை உள்ளேவிடக்கூடாதுஎன்று திட்டம்செய்து பிரபந்தம் அரங்கேற்றுதல் நடத்திக்கொண்டிருந்தார். இலக்கண வித்வான் இந்தச்சமாசாரம் எப்படியோ தெரிந்து மாறுவேடம்புனைந்து உள்ளேநுழைந்து வாளாவிருந்தனர். அப்பிரபந்தத்தில் ஓரிடத்தில், "வீதியெல்லாம் மாடஞ்சிறந்திட" என்ற வாக்கியத்தை யுள்ளிட்டகவியை வாசித்துப்பொருள் கூறிவரும்பொழுது இலக்க

ணவித்வான் எழுந்து, "ஐயா, இப்பாட்டுடைத்தலைவனுக்கு வீதியெல்லாம் மாடு அஞ்சு இறந்திட்டால் வாழ்வதெப்படி" என்று கூறினர். உடனே பிரபந்த வித்வான் ஏட்டைக்கட்டிவிட்டுச் சும்மா இருந்துவிட்டார். பிறகு எல்லாரும் கேட்டுக்கொண்டதன்மேல் இலக்கணவித்வான், "வீதிதோறும் பொன்மாடம் விளங்கிட" என்று திருத்திக்கொடுக்க அரங்கேற்றி முடித்தனர். (வீதியெல்லாம் பாடஞ்சிறந்திட - வீதியெல்லாம் மாடு அஞ்சு இறந்திட என்றுபிரிக்கலாம் என்பதைக் கவனிக்க.)

(தொடரும்.)

இங்ஙனம்.

துடிசை. அ. சிதம்பரம்.

ஸ்ரீ:

நுண்பொருண்மாலை.

(முற்றொடர்ச்சி)

௩௩அ. குடம்பைதனித்......நட்பு.

ந - லை:—நட்பென்பது ஈண்டுக் குறிப்புமொழியாய் நட்பின்றிப் போதலுணர்த்திநின்றது; "கற்கறித்து நன்கட்டாய்" என்பதுமது.

௩௩௯. பொருளல்லவற்றை......பிறப்பு.

ந - லை:—மாணாப்பிறப்பு—இன்பமில்லாப்பிறப்பு; நால்வகைப்பிறப்பு—நரகர், விலங்கு, மக்கள், தேவர்; இவற்றை வடநூலார் தேவர் மக்கள் திரியக்கு ஸ்தாவரம் என வேறோதுவர்.

௩௪௦. இருணீங்கியின்பம்......யவர்க்கு.

ந - லை:—நீங்கி எனத் தொடைநோக்கி மெலிந்தது. நச்சினார்க்கினியரும், பெரும்பாணாற்றுப்படையுள், (அடி-௩௭௨-௩) "காந்தளஞ்சிலம்பிற் களிறுகடந்தாங்குப்,பாம்பணைப்பள்ளியமர்ந்தோன்" என்பதற்குக், காந்தளென்பதற்கேற்பப் "பாம்பணை" என மெலித்த

னரென்றுரைக்க. * பிறப்பினை நீக்கி எனப் பிறவினையாக்கியது காண்க. நீங்க என்பதன் றிரிபெனினும் அமையும்.

௩௫௯. சார்புணர்ந்து......நோய்.

நு - லை:—அழித்துச் சார என இயையும். "ஓர்த்துள்ளம்" (௩௫௭) என்பதனுள், "ஒருதலையா ஓர்த்து" என்பதுமது. சஞ்சித மாகாமியங்கள் கெடுமென்பதும், பிராரத்துவங் கெடாதென்பதுங் காண்க.

௩௭௨. "பேதைப்படுக்கு......முற்றக்கடை.

நு - லை:—உற்றக்கடையென்பது முன்னுங் கூட்டப்பட்டது. இழவூழ் ஆகலூழ் என இரண்டும் வேற்றுமைத்தொகை. "வேற்றுமைத்தொகை" என்றது; இழத்தற்கேதுவாகிய ஊழ், ஆதற்கேதுவாகிய ஊழ் என நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையை.

௩௭௩. "நுண்ணிய..........மிகும்."

நு - லை:—மற்றும்-பின்னும், பொருளது நுண்மைதான்மேலேற்றப்பட்டது. உண்மையறிவு—ஊழாகிய பேதைமையுணர்வு.

௩௭௫. "நல்லவை.........செயற்கு."

நு - லை:—ஊழ் அதிகாரத்தால் வந்தது. இது வகுத்துக்கொண்ட வதிகாரமென்க. அன்றியு முற்கவியிலொன்றதிகாரப் பட்டால் அது பிற்கவிக்கு வருவதுமாம். எல்லாஅமென வளபெடுத்துச் சொல்லுக.

௩௭௬. "பரியினு.........போகாதம."

நு - லை:—பால்-ஊழ்; அஃததிகாரவரவிலொரு பொருட்கிளவியுட்காண்க.

௩௭௭. "வகுத்தான்.........துய்த்தலரிது."

---

* "கூம்பலங்கைத்தலத்து" என்னும் (௧௧) திருக்கோவையாரிற் "பாம்பலங்காரப்பரன்" என்பதற்குப் பேராசிரியரும் இவ்வாறே உரைத்தார்.

*

ந - லை:—"இசைத்தலு முரிய வேறிடத் தான." (தொல். சொல்-௬௦.) என்னுஞ் சூத்திரத்துள், வேறுவாய்பாடென்றுரைத் துக் காலமுலகமென்பவைக்குக் காலன்கொண்டான், உலகத்தார்பசி த்தாரெனக்காட்டியதாற் றெய்வமென்பதற்கு வகுத்தானென உயர் திணையாய் முழுதும் வேறுபட்டது.

௩௭௮ "துறப்பார்மற்........கழியுமெனின்."

ந - லை:—துறப்பார் ஆரீற்றெதிர்காலமுற்று வினைச்சொல். அஃ தொரு தொழிற்சொல்லே தன்னெச்சப்பொருள்கொண்டு முடியும் அதுபெயராகிய வெழுவாயாதலும் வேற்றுமையேற்றலும் பெறுமெ ன்க; அது 'களித்தானை' 'குளித்தானை' (திருக்-௯௨௬.) "இரப்பார்க் கொன்றீவார் மேனிற்கும் புகழ்" (ஷ-௨௩௨.) எனவரும்.

௩௮௦. "ஊழிற்பெருவலி........முந்துறும்."

ந - லை:—பெருவலி-பெருவலியையுடையன; பண்புத்தொகை ப்புறத்துவந்த வன்மொழித்தொகையென்னுது ஆகுபெயரென்றார். "பாயிரும்பனிக்கட" லென்னும்பரிபாட்டினுட், "கயந்தலைக்கும்." பண்புத்தோகைப் புறத்துவந்த அன்மொழி; ஈண்டாகுபெயரேன்றார் இவ்வுரையாசிரியர். முன்னர், கனங்குழைக்கும் (ஷ-௧௦௮௧.) இவ் வாறுரைத்தார். இனித்"தொடலைக்குறுந்தொடி"(ஷ-௧௧௩௫.)என் பதனை உவமைத்தொகைப் புறத்துவந்த அன்மொழித்தொகையெ ன்றாராதலால், "ஐம்பா லறியும் பண்புதொகு மொழியு, மெய்யொ ருங் கியலுந் தொழிறொகு மொழியும்" என்னுஞ்சூத்திரவிதியாற் பண்புத்தொகை வினைத்தொகைகளை யொருமொழியாக்கி யஃதாகு பெயராய் வருமெனவும், "முன்மொழி நிலையலும் பின்மொழி நிலையலு, மிருமொழிமேலு மொருங் குடனிலையலு, மம்மொழி நிலை யா தன்மொழி நிலையலும்" (தொல், சொல், ௩௮௮.) என்னுநிய மவிதியாற்றொகை நிலைத்தொடர்மொழியாகிய இருமொழிக்கணன்றி ஒருமொழிக்கண் அன்மொழித்தொகை வாராதெனவுங் கொள்வது இவ்வுரையாசிரியர் கருத்துப்போலும். இனிப்பண்புத்தொகை வினை த்தொகைகளின் புறத்து அன்மொழிவருமென்னுஞ் சூத்திரத்திற் கெவ்வாறு கொள்வரோ? எம்மனோர்க்கறிதலரிதென்க. "வேயின

மென்றோள்"(௨௯௨) என்னுங் கோவையாருட், 'பாயினமேகலை' என்பதனை, இச்சொற்கள் ஒரு சொன்னீர்மைப்படுதலின் ஆகுபெயரெனப்படுமென்றும், "இயல்மன்னுமன்பு" என்னுங்கோவையாருள், (௩௯௫.) மன்னுமன்பென்பதனைப் பெயரெச்சத்திற்கும் பெயர்க்குமொரு சொன்னீர்மைப்பாடுண்மையின் ஒரு சொல்லென்றும், "மாதுற்றமேனி" ஆகுபெயரென்றும் பேராசிரியருமுரைத்தார்; அவை, தொகாநிலைத் தொடர்மொழியாகலானும் ஆகுபெயரேயாகவேண்டுமென்க.

முதிராமுலை, முற்றுமுலை, உண்ணுமுலை, குடங்கையினகன்றவிழி, கைபரந்து வண்டிசைக்குங் கூந்தலென்பன முதலியனவுந் தொகாநிலைத்தொடர்மொழியாய் ஒரு சொன்னீர்மைப் பாடாய் வருதலினுகுபெயராமென்பது.

இனித், தொல்காப்பியத்துள், மக்கட்சுட்டென்பதனைப் பண்புத்தொகைப் புறத்துவந்த வன்மொழித்தொகையென்ற சேனாவரையருரைக்கு வழுக்காட்டி இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை யாகுபெயராயிற்றென்ற நச்சினார்க்கினியரும், உயர்திணை யஃறிணையென்பவற்றை வினைத்தொகை பண்புத்தொகை யாகுபெயராயினவெனக்கூறினரல்லாது, ஆகுபெயரன்மொழித்தொகை யொருசொல்லிருசொல்லென்று மாகுபெயர்க்கு மன்மொழித்தொகைக்குந் தம்முள்வேறுபாடின்ன தென்றும் வரையறைகூறிற்றிலராகையால் அவர்கருத்து எம்மனோர்க்கறிதலரிதென்க.

அறத்துப்பால் பரிமேலழகருரையனுரையுள்,
இரத்தின கவிராயனெடுத்துச் சேர்த்த
"நுண்பொருண்மாலை"
முற்றிற்று.

இறைமாட்சி.

முறைசெய்தென்பதனுள், இறை கடவுளாதலால் கடவுளது நற்குணநற்செய்கை.

௩௮௧. "படைகுடி........னரசருளேறு.

ந - லை:—அமைச்சு நாடரண்பொருள்படை நட்பென்பது முறையாயினு மீண்டுச்செய்யுளுணோக்கிப் பிறழவைத்ததென்பது, அரசியலின்பின் அமைச்சியலும் நாடுமரணும் பொருளும் படையு நட்புமென அதிகாரம் வருதலாலென்க. "நெடுநீர்" (திருக்-௬0௩.) என்பதனுட் பிறழவைத்தல் அவ்வதிகார நோக்கியென்க.

௩அ௩. "தூங்காமை.........பவற்கு."

ந - லை:—முதற்கவிக்குண் நான்கையுங் கூட்டியதா னென்கு மென்பது முற்றும்மையாகா திறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாயிற்று.

௩அ௪. "அறனிழுக்கா.........முடையதரசு."

ந - லை:—அரசு அரசனது தன்மை; உரையுட் டாழ்வின்மையை யுடையதரசென்றது, உடையா "னரசெனவுரைத்ததா" னுபசாரவழக்கால் அவன்மேனின்றது. "மேனுடைய தரசருளேறென்றது" "உடையானரசருளே"றென்றதா லாகுபெயராக்கா துபசாரவழக்கென்றார். இனி "ஒற்றும் வேந்தும்" "குடிமையாண்மை" (தொல்-சொல்-௫ஏ.) என்னுஞ்சூத்திரவிதியாலஃறிணைக்கண்வந்த வுயர்திணைச்சொல். அவை "நின்றாங்கிசைத்தல்" (ஷை-ஷை-௫௯.) என்னும் விதியால் உரையுள், "வேந்தன்கொடியன்" (திருக்-௫௫௧.) "ஒற்றனுவான்" (ஷை-௫அ௪.) என்றார்; இனியரசுமமைச்சுந்தூதுமொன்று.

௩அ௫. "இயற்றலு.........வல்லதரசு."

ந - லை:—இயற்றல் - பொருள்வரும் வழிகளை மேன்மேனுளவாக்கல்; மற்றமூன் றுட்பொருளே செயப்படுபொருளாக வருமாதலால், ஈட்டல் காத்தல் வகுத்தலென் பவைக்கேற்ப இயற்றலென்பதற்குஞ் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டதென்றார். பதவுரையுள், அதனால் வந்தவற்றை என்றதனை அறிக. இனிச்செயப்படுபொருள்வருவிப்பது, "சென்ற விடத்தாற் செலவிடா" (திருக்-௪உஉ.) "சுழலுமிசைவேண்டி" என மிகவும்வரும்.

௩௯0. "கொடைபளி.........கொளி."

ந - லை:— முறை செவ்விய கோல்போறலிற் செங்கோலென உவமையின் பெயர் பொருள் மேனின்றது. ஒளி - விளக்கு.

௩௯௧. "கற்க.........தக."

நு - லை:— அதற்கு - அக்கல்விக்கென்றதனாற் கற்பவை பன்மையொருமை மயங்காது.

௩௯௨. "எண்ணென்ப.........முயிர்க்கு."

நு - லை:— என்ப, முன்னது அஃறிணைப்பன்மைப்பெயர்; பின்னது, உயர்திணைப் பன்மை வினையாகிய முற்றுச்சொல்; "ஆதி முதலொழிய" "எழுத்தறியத் தீரு" மென்னு மிரண்டு பாட்டுங் காண்க. எண்- கணிதம். எழுத்து- எழுத்துஞ் சொல்லும். எழுத்தெனவே யதனோ டொற்றுமையுடைய சொல்லுமடங்கிற் றென்றுராதலிற் பொருள் அவ்வாறு சிறத்த லல்ல வென்க.

௩௯௫. "உடையார்மு.........தவர்."

நு - லை:— ஏக்கறுதல் - ஆசையாற் றாழ்தல். கடையரென்றதனால், மறுதலைப் பெயர் வருவிக்கப்பட்ட தென்றார்; இவ்வாறுரையாத "பிறவிப் பெருங்கடற்"கு மிவ்வாறு வினவுக.

௩௯௬. "தொட்டனைத்.........மறிவு."

நு - லை:— தொட்டல்- தோண்டல். "தோட்கப்படாத செவி துளைக்கப்படாத (திருக்-௪௧௮.) ஆதலால், தொட்டலுந் தோட்டலும் வேறு.

௪0௧. "அரங்கின்றி.........கொளல்.

நு - லை:— கோட்டி கொளல்- அவையின்கணொன்றைச் சொல்லுதல்.

௪0௨. "கல்லாதான்.........பெண்காமுற்றற்று.

நு - லை:—சொற் சொல்லுதல் முதனிலைத் தொழிற் பெயர். முலை யிரண்டுமென்பது,"இனைத்தென வறிந்த சினை முதற் கிளவிக்கு, வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்." (தொல்-சொல் - ௩௩.) என்னுஞ் சூத்திர விதி.

௪0௪. "கல்லாத.........றறிவுடையார்."

ந - ஷ:—ஒட்பம்-அறிவுடைமை. ஏரலெழுத்துப் போல்வது; ஏரல் - நத்து. * வட நூலார் குணாக்ஷரமென்பர்.

௪0௯. "நுண்மா........யற்று.

ந - ஷ:—எழில் - எழுச்சி. "எழுச்சிய தொப்பு முருப்பும் வெறுப்பும்" என்னும் பொருளியற்சூத்திரத்திற் காண்க. "இல்லமிளமை யெழில் வனப்பு" என்றார் நாலடியாரில்.

௪௧0. "விலங்கொடு........யவர்."

ந - ஷ:—எதிர்நிரணிறை. "சாயலு நாணு மவர் கொண்டார்" (திருக்-௧௧அ௩.) என்பது மது; நன்மையை பொத்த தீமையென்றத னுற் கொடுப்பதூஉம. (ஷ-௧௫.) இழி வறிந்துண்பான் (ஷ-௯௪௬.) என்பனவும் அவ்வாறும்.

௪௧௩. ',செவியுணவிற்........நிலத்து."

ந - ஷ.— உணவாகிய கேள்வி யென்றுரைத்து இன்சாரியை அல்வழிக்கண்வலிந்து நின்ற தென்றார். கவர் பொருட்பாடு நோக்கி. "அக்கின்ற வாமணி"யும் (திருக்கோவை-௯அ.)

௪௧௪. "கற்றிலனுயினும்........துணை."

ந - ஷ:—ஒற்கம் - தளர்ச்சி. ஊற்று - ஊன்றுகோல். ஊன்றெ ன்னுமாகுபெயர் னகரந்திரிந்தது.

௪௧௫. "இழுக்க........சொல்."

ந - ஷ:—ஊற்றுகிபகோலென இருபெயரொட்டாகியது,முன்னதுபெயரானது பற்றியென்க. இயந்துவார்க்குக் காவற்சாகாடு கைப்பார்க்கெனவுரைத்ததற்கு அவர் நிலையால் வந்தவுவமையடையால் வருவிக்கப்பட்டது. பொருளடைகாவற் சாகாடுகைப்பார்.

௪௧௬. "நுண்ணிய..............லரிது."

---

* இதனுல் நீர் மேலெழுத்தென்பது பாடமல்லாமையும் கல்லாதா ரொட்பத்துக்கு உவமை யாகாமையும் தெள்ளிதி னுணரப்படும்.

நு - லை:—அல்லாரென்றுரிவ்வுரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியார், அல்லாலென வினையெச்சக்குறிப்பாக்கினர். பொருளினுண்மைகேள் வியின்மேலேற்றினர்.

சஉ0. "செவியிற்..................வாழினுமென்."

நு - லை:—குணவலங்காரம் பத்துஞ்சொற்சுவை. "வீர மச்சமி. ழிப்பொடு வியப்புக் காம மவல முருத்திர நகை சாந்தம் பொருட் சுவை." கைப்பு காழ்ப்பு புளிப்பு உவர்ப்பு துவர்ப்பு தித்திப்பு அறு சுவை.

சஉச. "எண்பொருள..............தறிவு."

நு - லை:—எண்மை - எளிமை. செல்லச்செல்ல-மனங்கொளச் சொல்லல். காண்பவனறிவுடைய னென்னுமையால் உடையவன் றொழி லறிவின்மே லேற்றப்பட்டது.

சரு0. "அறிவுடையா..................மிலர்."

நு - லை:—என்னெனும் உம்மைசெய்யுட்டொடை காரணமாக விகாரத்தாற்றொக்கது. என்னும் "பயன்றாக்காதியார்க்கும் வரை யா" தென்பது மிப்பொருட்டு.

சருஅ. "பற்றுள்ள..............றன்று."

நு - லை:—எவற்றுள்ளு மெற்றுள்ளுமெனச் செய்யுட்டொடையு மடிப்பாடு நோக்கியிடைக் குறைந்தது. இவறன்மை, இவறற்றன் மை, காதன்மையும் வள்ளன்மையுமவ்வாறும்.

சசஉ. "உற்றநோய்..............கொளல்."

நு - லை:—பெற்றி - தன்மை. இங்கிதம்-குறிப்பாணிகழுமுறுப் பின்றொழில். ஆகாரங்குறிப்பின்றி நிகழும் வேறுபாடுகள்.

சசஅ. "இடிப்பாரை....................கெடும்."

நு - லை:—இல்லாதவேமாராவென்பன பெயரெச்சவடுக்கு, "மூவா முதலாவுலக" மென்பது மது. (சிந்தாமணி)

சருக. "சிற்றின......................விடும்.

ந - லை:—பெருமை - பெரியோரியல்பு. சிறுமை - சிறியோரியல்பு. பெரியோரஞ்சுவரென்றது, பெருமையஞ்சு மென்றதனற பொருளின் ரெழில் பண்பின்மேனின்றது. "பணியுமாம்" (திருக்குறள் ௯௭௮.) அற்ற மறைக்குமென்பனவுமவ்வாறும். இதற்கு மறுதலை "யாகாறள விட்டிதாயினு" மென்பதனு ளளவிட்டிதாயினுமெனப் பண்பின்றொழில் பொருண்மேனின்றது. பண்பின்மே னிற்குங்காலாகாற்றள வென்னவொற்று மிகும்.

௪௫௭. "மனநல............தரும்."

ந - லை:—தருமென்னுமிட்வழுவமைதிச் சொல்முன்னுங் கூட்டப்பட்டது.

௪௫௮. "மனநல.........புடைத்து."

ந - லை:—"நன்குடையர் நல்வினையாற்றுமேயுடைய" ரென்றமையான், மூன்றுவது செய்யுட்டொடைகாரணமாக விகாரத்தாற்றொக்கது. மனநலஞ்செய்யப்படுபொருளாதலான் நன்கு கருவியாக ஞெக்கியென்க.

௪௬௦. "நல்லினத்தி............மில்."

ந - லை:—ஐந்தனுருபுறம்பொருவின்கண் வந்தது. ஊங்கென்பது பின்னுங்கூட்டி யதனிடை நின்றவும்மைதுணையு மில்லையென மாற்றியுரைக்கப்பட்டது.

௪௬௬. "செய்தக்க:.........கெடும்."

ந - லை:—செய்தக்க செய்யத்தக்கவென்றதனற் செய்யென்முதனிலையாகாது செயவென்னெச்சமானது. சூழ்கிடந்தவென்பதுமது. "பாலொத்த நீற்றம்பலவ" னென்னுங்கோவையாருள், மணிவாயென்பது அறிவு ஆண்மை பெருமையென மூவகையாற்றல் காண்க. அவற்றுட் பெருமை பொருள் படை.

(தொடரும்.)

பத்திராசிரியர்.